

HIMMELEN

AF

D. L. MOODY

HIMMELEN.

LÖFTET OM HIMMELEN,

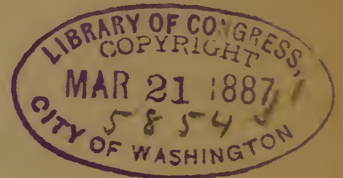
DESS INVÅNARE, DESS RIKEDOMAR, DESS SÄLLHET.

VISSHETEN AF GUDS LÖFTE OM ETT LIF PÅ ANDRA SIDAN GRAFVEN OCH AF DEN LÖN SOM DER VÄNTAR EN TROGEN TJENARE.

HEMTAD UR DEN HELIGA SKRIFT

AF

D. L. MOODY.

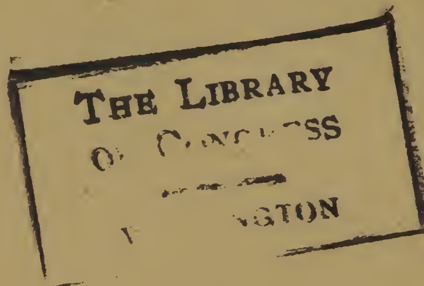
Staden hade icke behof af solen, ej heller af månen, att lysa i den; ty Guds härlighet upplyste den och lammet är dess ljus. Uppb. 21 : 23.

FLEMING H. REVELL,

CHICAGO : 148 & 150 MADISON STREET.

NEW YORK : 148 & 150 NASSAU STREET.

Swedish.

THE LIBRARY

Företal.

Denna lilla bok, som afhandlar ett för mig mycket kärt ämne, har blifvit omsorgsfullt genomsedd och utsändes i den förhoppning, att den åt många måtte gifva tröst och uppbyggelse, att den svage må blifva stärkt, den sorgsne tröstad och den nedslagne uppmuntrad att med ökad tillförsigt se hän till denna den skönaste bland städer i det "bättre land," som är Återlösarens och hans återlöstas hem.

D. L. MOODY.

Himmelen.

DESS HOPP.

Själens hem.

"Detta saliga hem är för dig och för mig
  Der Jesus af Nazaret är ;
Han är konungars konung, förändrar ej sig ;
  Våra kronor i handen Han bär.

"O, hur sällt det skall bli i det saliga land,
  Så fritt ifrån sorger och tvång,
Att med sång på vår läpp och med harpa i hand
  Der få råka hvarandra en gång."

HIMMELEN.

KAPITEL I.

DESS HOPP.

"Vi tacka Gud och vår herres Jesu Kristi fader..... för det hopps skull som åt eder är förvaradt i himlarna," Kol. 1: 3, 5.

"De kallade skulle få det eviga arfvets löfte." Ebr. 9: 15.

En stor del menniskor mena, att allt som säges om himmelen endast är fantasier. De tala om himmelen ungefär som de skulle tala om luften. Men det skulle ej hafva stått så mycket i skriften angående detta ämne, om Gud hade velat lemna menniskoslägtet i okunnighet derom. "All skrift," heter det, "är gudingifven och nyttig till undervisning, till bestraffning, till återupprättelse, till fostran i rättfärdighet; på det att Gudsmenniskan må blifva fullkomnad och utrustad för hvarje godt verk." 2 Tim. 3: 16, 17.

Hvad bibeln säger om himmelen är lika sant som hvad den säger om allting annat. Bibeln är ingifven af Gud. Hvad vi veta om himmelen kan icke hafva kommit till oss på något annat sätt än genom gudomlig uppenbarelse. Ingen känner något om den utom Gud, om vi derför önska veta något om den, hafva vi

att vända oss till hans ord. Dr Hodge från Princeton säger, att det bästa beviset för att bibeln är Guds ord finnes mellan dess båda permar. Den bevisar sig sjelf. I detta afseende liknar den Kristus, hvars karakter högt förkunnade hans persons gudomlighet. Kristus bevisade sig vara mera än en menniska genom hvad han gjorde. Bibeln bevisar sig vara mer än en mensklig bok genom hvad den säger.

Det är dock icke derför, att bibeln är skrifven med mer än menskligt skarpsinne, vida öfverträffande Shakspeares eller någon annan författares, eller derför att den karakterskännedom och vältalighet som utmärka den ligga utom menniskoförmågans gränser, som vi tro att den är gudingifven. Tankarna kunna vara mycket skilda i fråga om gränserna för menniskosnillets flygt. Men det skäl, hvarför vi tro bibeln vara ingifven af Gud, är så enkelt, att det ringaste Guds barn kan fatta det. Om beviset för dess gudomliga ursprung låge endast i dess visdom, skulle möjligen en enfaldig och olärd menniska icke vara i stånd att tro på den. Vi grunda vår öfvertygelse derpå, att intet finnes i skriften, som *icke* kan ha kommit från Gud. Gud är vis och Gud är god. Det finnes intet i bibeln, som ej är vist, intet, som ej är godt. Om bibeln innehölle något, som vore stridande mot förnuftet eller mot vår rätta känsla, skulle vi tilläfventyrs kunna tycka, att den vore lik alla andra böcker i verlden, som skrifvits af blotta menniskor. Böcker, som äro blott menskliga böcker, likna blott menskliga lif; det finnes i dem en hel del, som är dåraktigt, och en hel del, som är orätt. Kristi lif allena var fullkomligt, både menskligt och gudomligt. Icke en af de andra böckerna, som likt koranen göra anspråk på gudomligt ursprung, öfverensstämmer med vanligt menniskoförstånd. Det finnes alls ingenting i bibeln,

som icke låter förlika sig med förståndet. Hvad den berättar oss om, att verlden blifvit förstörd genom en syndaflod, då endast Noah och hans familj blefvo räddade, är ej mer underbart än hvad som läres i skolorna, att hela den jord vi se och allt på hennes yta sprungit fram ur ett eldklot. Det är mycket lättare att tro, att menniskan skapades efter Guds beläte, än det är att tro, hvad några unga män och qvinnor nu för tiden få lära, att hon härstammar från en apa.

Liksom alla andra Guds verk, bär denna bok sin upphofsmans tydliga prägel. Den är lik honom. Om än menniskan sår fröet, gör dock Gud blomman, och hon är fullkomlig och skön, som han sjelf är. Menniskor skrefvo hvad som finnes i bibeln, men verket är Guds. Ju mera förfinade menniskor äro, desto mera älska de i allmänhet blommor; och ju bättre de äro, desto mera älska de i allmänhet bibeln. Tycket för blommor förfinar menniskor; kärleken till bibeln förbättrar dem. Allt som finnes i bibeln om Gud, om menniskan, om återlösningen och om den tillkommande verlden öfverensstämmer med våra egna tankar om hvad som är rätt, med våra förnuftiga farhågor och med våra personliga erfarenheter. Alla historiska tilldragelser beskrifvas på just det sätt, hvarpå vi veta att verlden betraktade dem, då de upptecknades. Hvad bibeln berättar oss om himmelen är icke hälften så sällsamt som hvad hr Proctor vet att förtälja om de stjernehärar, som äro utom synhåll för det skarpaste fjerrglas. Och likväl tro menniskor ganska ofta, att vetenskapen är idel verklighet, men religionen deremot endast inbillning. Många personer hafva visst för sig, att Jupiter och många andra stjernor äro bebodda, men kunna aldrig förmå sig att tro, det utom denna jord finnes ett lif för odödliga själar. En sann kristen sätter

tron före förståndet och är viss om, att detta senare alltid går vilse, då tron sättes åt sidan. Om menniskor blott ville mera läsa sina biblar och forska efter hvad der finnes om himmelen, skulle de icke vara så verldsligt sinnade som de äro. De skulle icke med sina hjertau dväljas bland tingen här nere, utan söka efter de ovanskliga tingen der uppe.

JORDEN, SYNDENS HEM.

Det synes oss fullkomligt förnuftigt, att Gud låtit oss få se en skymt af det tillkommande, då vi ju ständigt förlora än en än en annan af våra vänner genom döden, och den första tanke, som då alltid kommer öfver oss, är: "hvart hafva de gått?" När en älskad varelse tages bort från oss, huru tränger sig ej den tanken på oss! Huru undra vi ej, om vi någonsin skola få återse honom eller henne, och hvar och när det skall ske! Då är det vi vända oss till denna välsignade bok; ty i hela verlden fins ingen annan bok, som kan säga oss, hvart våra älskade hafva gått.

För icke länge sedan träffade jag en gammal vän, och när jag tog honom i handen och frågade efter hans familj, rullade tårarne utför hans kinder, i det han svarade:

"Jag har icke någon familj nu."

"Hvad," sade jag, "är er hustru död då?"

"Ja, min herre."

"Och alla era barn också?"

"Ja, alla äro borta," svarade han; "och jag är lemnad här ensam och öfvergifven."

Skulle någon vilja fråntaga denne man hans hopp att en gång få återse sina kära? Skulle någon vilja bjuda till att öfvertyga honom om, att det icke finnes

något tillkommande, der han skall återfinna de förlorade? Nej, vi behöfva ej söka glömma våra älskade; vi få för alltid hålla oss fast vid det säkra hoppet, att det skall komma en tid, då vi kunna mötas fria från dödlighetens fjettrar och njuta af välsignelserna i detta det eviga ljusets land, der själen dricker af de lefvande kärleksflöden, som strömma ut från den Eviges tron.

Det finnes ingen af oss, som ej i hjertats djupaste gömslen hyser sina spörsmål om framtiden.

Säg, mig, djupa anderöst,
Hoppets hviskning i mitt bröst,
Fins en plats af evig hvila,
Fins ett mål, dit jag kan ila
Ifrån sorg och synd och död?
Får vid slutet af sitt lopp
Tröttad ande stiga opp
Till det hem der ingen gråter,
Der man ser de kära åter,
Frälst från jordens bittra nöd?
Kärlek och hopp och den segrande tro
Skänka dig svaret: I *himlen* är ro.

En del menniskor påstå att det icke finnes någon himmel. Jag talade en gång med en man, som sade sin tanke vara, att ingenting berättigade oss att tro på någon annan himmel, än den vi känna här på jorden. Om detta är en himmel, är det i sanning en mycket sällsam himmel — denna verld af sjukdom, sorg och synd. Jag beklagar af hela mitt hjerta hvarje man eller qvinna, som hyser en sådan föreställning.

Denna verld, som några anse vara en himmel, är ett syndens hem, ett sorgens sjukhus, en plats, der intet finnes som kan tillfredsställa själen. Menniskor öfverfara den och längta sedan att komma derifrån. Ju mera de se af verlden, desto sämre tankar få de om den. De

blifva snart trötta på de bästa nöjen, den har att erbjuda. Någon har sagt, att verlden är ett stormigt haf, der hvarje våg är öfversållad med lik efter skeppsbrutna, som omkommit i dess djup. Hvarje ögonblick vi andas, går någon medlem af vårt slägte in i evigheten. Vi veta alla, att vi endast komma att stanna här en liten kort stund. Vårt lif är en dimma, en skugga, ett ilande moln.

"Vi mötas," har någon sagt, "helsa hvarandra, gå vidare och äro ej mer." Och en annan har sagt: "Vårt lif är blott en tumsbredd tid och sedan alla evigheters evighet." Det synes mig derför vara fullkomligt förnuftigt att forska i Guds bok för att finna, hvart vi sjelfva gå och hvart våra vänner gått före oss. Den längsta tid en menniska kan få lefva är lika litet jemförlig med evigheten som en daggdroppe med oceanen.

FORNTIDENS STÄDER.

Se på forntidens städer! Först är det Babylon. Denna stad säges hafva blifvit grundad af drottning Semiramis som under åratal sysselsatte två millioner menniskor med att uppföra densamma. Nu är den intet annat än en grushög. För nära tusen år sedan skref en historieskrifvare, att ruinerna af Nebukadnesars palats ännu stodo qvar, men att ingen vågade nalkas dem, emedan de voro fulla af skorpioner och huggormar. Så går det ock mestadels med storheten i våra dagar. Ninive är försvunnet. Dess torn och murar hafva fallit. Den resande, som vill se det fordom så mäktiga Kartago, kan nu ej finna mycket deraf. Korint, en gång ett lyxens och konstens säte, är endast en formlös massa. Efesus, som länge var Asiens hufvudstad, sin tids Paris, hade en mängd byggnader, så stora som Washingtons

Kapitolium. Jag har hört sägas att det nu är mera likt en vansköt kyrkogård än någonting annat. Det en gång så härliga Granada ligger nu i förfall. Med sina tolf portar och torn var det fordom en betydande stad. Alhambra, ett af de muhamedanska kalifernes palats, låg der. Obetydliga lemningar från de en gång stora och härliga städerna Pompeji och Herkulanum säljas nu i bodarne som antiqviteter. Jerusalem, fordom hela jordens glädje, är blott en skugga af sin forna storhet. Thebe, som under årtusenden, nästan ända till Kristi ankomst, var en af de största och rikaste städer i verlden, är nu en grushög. Endast föga af det gamla Athen och af flere andra forntidens stolta städer finnes qvar att berätta den sorgliga historien om deras fall. Gud kör sin plogbill genom städerna och de upprifvas likt fältets fåror. "Si," säger Jesaja, "folk äro som en droppe i ämbaret, att betrakta som ett grand i vågskålar; si, öarne äro som ett förflygande stoft. Alla folk äro såsom ett intet och tomhet räknade inför honom." (40: 15—17.)

Se, huru Antiokia fallit! Då Paulus predikade der, var det en stad af första ordningen. En bred gata, som sträckte sig till en half mils längd tvärs igenom hela staden, var prydd med långa pelarrader och täckta portiker, och vid hvarje gathörn voro bildstoder till minne af deras store män, hvilkas namn vi ej ens hört omtalas. Om desse män veta vi nu intet; men den fattige predikande tältmakaren, som trädde in genom denna stads portar, står fram som den mest storslagna karaktär i historien. De skönaste alster af grekisk konst smyckade templen, och badens och vattenledningarnes prakt öfverträffade allt hvad nutiden i den vägen kan frambringa. Menniskor sökte då som nu ära, rikedom och stort rykte samt sökte föreviga sina namn och

minnen i förgänglig lera. Inom Antiokias murar lär det hafva funnits höjder på öfver 700 fot; klippiga branter och djupa dalgångar gåfvo staden ett vildt och pittoreskt utseende, till hvilket ingen stad i nyare tider kan uppvisa ett motstycke. Dessa höjder voro befästade på ett underbart sätt, som gjorde ett sällsamt, häpnadsväckande intryck. Detta lysande samhälles stora befolkning, som förenade all Greklands konst och odling med Asiens njutningslystnad, yppighet och vidskepelse, jäktade lika mycket efter nöjen som invånarne i våra stora städer under närvarande tid. Stadsboarna hade sina skådespel, sina kämpalekar, sina kapplöpningar och dansnöjen, sina trollkarlar, gycklare, taskspelare och undergörare; och hela folket sökte oaflåtligt i teatrarne och processionerna egga och underhålla menniskonaturens uslaste lidelser. Och detta är ungefär detsamma, som vi ännu finna massorna af folket i våra stora städer göra.

Antiokia var till och med värre än Athen, ty den så kallade gudsdyrkan som här öfvades var icke endast en afgudatjenst, utan i den ingick tillfredsställandet af de lägsta passioner, till hvilka menniskan kan nedlåta sig. Det var hit Paulus kom för att förkunna det glada fridsbudskapet om Ksistus; det var här lärjungarne först kallades "kristne," ty dessförinnan hade de kallats "helgon" eller "bröder." Såsom någon skönt anmärkt, har ifrån denna källa i Antiokia en mäktig flod flutit ut för att vattna verlden. Astarte, "himmelens drottning," som der dyrkades, Diana och Apollo finnas lika litet qvar som fariséen eller sadducéen; men de föraktade kristna lefva än. Likväl föll denna hedniska stad, då den icke ville taga kristendomen till hjertat och bevara den. Städer, som icke hafva kristendomens renande, återhållande och förfinande inflytande fast grundadt

inom sig, lyckas sällan länge bibehålla sitt välstånd. De höljas i dimmor under tidernas lopp. Få af våra stora städer i Amerika äro ännu hundra år gamla. Under nära tusen år lyckades Antiokia hålla sig uppe; dock föll det slutligen.

FÖRESTÅENDE FLYTTNING.

Jag tror ej, att det är orätt af oss att tänka på och tala om himmelen. Emedan jag väntar att få tillbringa hela evigheten i himmelen, tycker jag om att taga reda på hvar den är och på allt hvad jag kan få veta om den. Om det vore min afsigt att bosätta mig på någon plats i detta land, om jag ämnade göra den till mitt hem, skulle jag först vilja höra mig för angående orten, angående dess klimat, beträffande de grannar jag skulle komma att få, ja om allt som jag kunde få reda på rörande den. I fall någon af eder hade en flyttning i tankarna, skulle Ni helt säkert känna och handla på samma sätt.

Nåväl, vi stå alla i begrepp att inom kort företaga en vigtig flyttning till ett land som är långt, långt borta. Vi skola tillbringa evigheten i en annan verld, en stor och herrlig verld, der Gud regerar. Är det icke då naturligt, att vi gifva akt på, lyssna till och försöka utforska, hvilka som redan äro der, och hvilken väg vi böra taga för att komma dit?

Strax efter min omvändelse frågade mig en dag en otrogen, hvarför jag såg upp, då jag bad. Han sade, att himmelen icke var mera ofvanför oss än under oss; att himmelen var öfverallt. Jag vardt förbryllad; och nästa gång jag bad, föreföll det nästan som om jag bad i luften.

Sedan dess har jag blifvit mera förtrogen med bibeln, och jag har kommit till insigt om att himmelen

är öfver oss; att den är att söka uppåt och icke nedåt. Guds Ande är öfverallt; men Gud är i himmelen, och himmelen är öfver våra hufvuden. Det gör ingenting, på hvilken del af jordklotet vi befinna oss, himmelen är öfver oss.

I 1 Mos. 17 läsa vi, att Gud *gick upp* från Abraham; och i Joh. 3 läsa vi, att menniskans son kom ned från himmelen. Så finna vi i Apg. 1, att Kristus for upp i himmelen (icke ned), och en sky förde honom utom synhåll.

Vi se alltså, att himmelen är öfver oss. Sjelfva firmamentets utsträckning omkring omkring jorden visar oss, att Guds herrlighets tron är öfver oss. Job säger: "Låt icke Gud se det från ofvan;" och i 5 Mos. 30: 12 läsa vi: "Hvem skall fara upp för oss till himmelen?"

Sålunda finna vi hela skriften igenom, att himmelens läge angifves såsom uppåt, på andra sidan fästet. Detta himlafäste med dess många öfver detsamma kringströdda, lysande verldar är så vidsträckt, att himmelen måste vara en ofantlig stor rymd. Detta bör dock ej förundra oss. Det höfves ej den kortsynta menniskan att spörja, hvarför Gud gjort himmelen så vidsträckt, att dess ljus kunna skönjas från hvilken del eller sida af denna lilla verld som helst.

I Jeremias 51: 15 få vi veta, att "han har gjort jorden genom sin makt; han har grundlagt verlden genom sin visdom och har utsträckt himmelen genom sitt förstånd."

Och dock, huru litet känna vi af denna makt, denna visdom eller detta förstånd! Såsom vi läsa i Jobs 26: 14: "Si, dessa äro gränserna af hans verk; och hvad är hviskningen af det ord vi hört om honom, och hvem fattar åskan af hans kraft?"

Detta är Guds ord, såsom vi finna det i Jesajas 42: 5: "Så säger Herren Gud, som himmelen skapar och utsträcker, han som utbreder jorden med det deruppå växer; han som gifver lif åt folket, som deruppå är, och anda åt dem, som gå deruppå."

Tecknen till Guds makt, himmelens budskap, komma icke alltid i det stora. Vi läsa i 1 Kon. 19: 11, 12: "Och si Herren gick der framom och ett stort och starkt väder, som splittrade berg och sönderbröt hällar inför Herren; men icke var Herren i vädret. Efter vädret kom en jordbäfning; men icke var Herren i jordbäfningen. Och efter jordbäfningen kom en eld; men icke var Herren i elden. Och efter elden kom ett ljud af sakta susande."

Det är i "det sakta susandet" Gud talar till sina barn.

Några menniskor söka utforska nuru långt bort himmelen är. Ett veta vi derom; nämligen, att den icke är så långt borta, att Gud ej kan höra oss, när vi bedja. Jag tror ej, att en enda tår någonsin blifvit utgjuten för syndernas skull alltifrån Adams fall i lustgården till den närvarande tiden, som Gud ej sett. Han är ej för långt från denna jord, för att vi skulle cke kunna nalkas honom; och om i dag en suck tränger sig fram från ett betungadt bröst, skall Gud höra den. Stiger ett ångestrop upp från ett förkrossadt hjerta för syndens skull, skall Gud höra det ropet. Han är icke så långt borta, himmelen är icke så fjerran, att ej det minsta barn kan nå dit upp. I 2 Krön. 7: 14 läsa vi: "Om mitt folk, som är nämdt efter mitt namn, ödmjukar sig, vill bedja och söka mitt ansigte och vända sig ifrån sina onda vägar; så vill jag af himmelen höra dertill och förlåta deras synd och hela deras land."

Då jag var i Dublin, berättade man mig om en fader, som förlorat sin lille gosse; denne fader hade icke tänkt mycket på det tillkommande, han hade varit alltför mycket upptagen af denna verlden och dess affärer. Men då den lille gossen, hans enda barn, dog, vardt fadershjertat krossadt; och hvarje qväll, sedan han kommit hem från sitt arbete, sågs han sitta på sitt rum med sitt ljus och sin bibel, forskande efter allt han der kunde finna om himmelen. Någon frågade honom hvad han hade för sig, och han svarade, att han sökte få reda på, hvart hans barn hade tagit vägen; och jag tycker han var en förnuftig man. Jag förmodar det icke finnes någon man eller qvinna som ej har några kära, hvilka gått all verldens väg. Skola vi tillsluta denna bok i dag? Eller skola vi se efter i den för att söka finna, hvar de älskade äro? Jag läste för någon tid sedan en berättelse om en fader, en prestman, som förlorat ett barn. Han hade varit med vid många stora begrafningar, der han sökt trösta andra i deras sorg; men nu hade jernet trängt in i hans egen själ, och en ämbetsbroder hade kommit för att tjenstgöra och hålla talet vid grafven. Sedan denne slutat tala, reste sig fadren och yttrade, der han stod vid kistan, ungefär följande: "För några år sedan, då jag först kom till denna församling, brukade jag understundom blicka öfver floden, vid hvilken jag bodde, men kände intet intresse för folket på andra sidan, emedan de alla voro främlingar för mig, och ingen fans på andra sidan som tillhörde min församling. Men för ett par år sedan kom en ung man till mitt hem och äktade min dotter, och då flyttade hon öfver floden för att bo der; när nu mitt barn farit öfver till andra sidan, började jag plötsligt känna stort intresse för invånarne der, och hvarje morgon, då jag steg upp, såg jag ut genom fönstret tvärs öfver till

hennes hem. Och nu," tillade han, "har ännu ett barn tagits från mig. Hon har gått öfver en annan flod och himmelen synes mig nu kärare och närmare än någonsin förut."

Mina vänner, låtom oss tro denna goda gamla bok, låtom oss lita på att himmelen icke är en saga och låtom oss vara redo att följa våra kära som gått förut. Då och endast då kunna vi finna den frid vi söka efter.

"SPANING EFTER ETT BÄTTRE LAND."

Hvad är det som varit och ännu är en af menniskohjertats starkaste känslor? Är det icke längtan efter att finna ett bättre hem, en angenämare boningsort än den vi hafva? Öfverallt söka menniskor härefter. Och de kunna få hvad de vilja, blott de för att finna det rikta blicken uppåt i stället för nedåt. I samma mån som menniskor tillväxa i kunskaper, täfla de mer och mer med hvarandra om att göra sina hem tilldragande; men det herrligaste hem på jorden är blott en tom lada i jemförelse med de boningar, som äro i himlarna.

Hvad är det vi se oss om efter, när det lider mot slutet af vårt lif? Är det ej efter någon skyddad plats, någon lugn fläck, der vi kunna njuta, om ej en ständig ro, så åtminstone en försmak af den hvila, som förestår? Hvad var det som förmådde Columbus att öfver vesterns oplöjda haf gå okända öden till möte, om ej hoppet att finna ett bättre land? Det var detta som uppehöll modet hos pilgrimfäderna,*) då de förjagades

*) Så kallades de puritaner (läsare) som på 4600-talet utvandrade till Amerika för att undgå de i England rasande förföljelserna och dyrka Gud efter sitt samvete.

från sitt fädernesland och landstego på en jernbunden, vild kust med ett outforskadt område framför sig. De lifvades och uppehöllos af hoppet om att komma till ett fritt och fruktbart land, der de kunde få slå sig ned och i fred dyrka sin Gud.

Någonting dylikt är äfven en kristens hopp; det är blott icke ett oupptäckt land och med afseende på ljuflighet och herrlighet öfverträffar det vida alla, som vi känna på jorden. Det är törhända endast vår synkrets trånga gränser, som hindra oss att se de himmelska portarna öppna för våra ögon; och kanske är det endast våra örons döfhet som gör, att vi icke kunna höra den fröjdfulla ringningen i himmelens klockor. Det är ständiga ljud omkring oss, som vi ej kunna höra; och fästet är öfversålladt med lysande verldar, som våra ögon aldrig hafva sett. Vi veta föga om detta ljusa, herrliga land; men då och då skönja vi likväl glimtar af dess skönhet.

I himmelen, i himmelen,
Der Herren Gud sjelf bor,
Hur herrlig blifver sällheten,
Hur outsägligt stor!
Der, ansigte mot ansigte,
Jag evigt, evigt Gud får se,
Se Herren Zebaot.

I himmelen, i himmelen
Hvad sälla utan tal!
Af englarne och helgonen
Hvad glans i ärans sal!
Min själ skall blifva dessa lik,
Af evighetens skatter rik,
Hos Herren Zebaot.

Resande berätta, att vid bestigandet af Alperna husen i långt bort belägna byar stundom med stor tyd-

lighet visa sig för åskådaren, så att man till och med kan räkna antalet af rutor i ett kyrkfönster. Afståndet synes så kort, att den plats, dit den resande ämnar sig, nästan tyckes vara helt nära honom. Men efter flera timmars klättrande synes den icke vara alls närmare. Detta är en följd af luftens renhet och genomskinlighet. Genom ihärdighet upphinnes likväl till slut målet och den trötte resanden finner hvila. Så dväljas äfven vi stundom i nådens högre rymder; himmelen synes oss mycket nära, och hemlandets kullar äro inom fullt synhåll. Vid andra tillfällen stänges vår syn af moln och dimmor, förorsakade af lidande och synd. Vi äro dock alldeles lika nära himmelen i det ena fallet som i det andra; och vi äro alldeles lika säkra att vinna den, om vi blott troget hålla oss på den väg Kristus har gått förut.

Jag har läst att på Adriatiska hafvets kusterfiskarhustrurna, hvilkas män äro ute på djupet, hafva för sed att nattetid gå ned till hafsstranden och med sina ljufva röster sjunga första strofen af någon vacker sång. Sedan de slutat, lyssna de, tills de få höra den andra af deras tappre, med böljorna kämpande män sjungna strofens toner komma sväfvande öfver hafvet på vindens vingar — och då fröjdas de å ön se sidor. Kanske skulle äfven vi, om vi rätt lyssnade, på denna verlds stormupprörda haf höra något ljud, någon hviskning sväfva fjerran ifrån till oss för att säga oss, att det finnes en himmel som är vårt rätta hem; och då vi sjunga våra sånger på jordens kuster, kunna vi kanske få höra deras ljufva svar genljuda mot tidens strand och glädja de framåt sträfvande pilgrimernas och främlingarnas hjertan. Ja, vi behöfva se upp — ut, bortom denna låga jord och äfven här bygga högre i våra tankar och gerningar.

Det är bekant, att den som uppstiger i en ballong tager in sand som barlast, och då han vill stiga högre, kastar han ut något deraf, hvarpå han genast höjer sig; derpå kastar han ut ännu mera barlast och då stiger han ännu högre; ju mera sand han kastar ut, desto högre kommer han. Likaså är det med oss. Ju närmare vi vilja komma Gud, desto mer måste vi kasta ut af de jordiska tingen. Låt dem fara; låt ej hjertat och hågen fästa sig vid dem. Må vi göra som mästaren säger oss: "Samlen eder skatter i himlarna."

I England hörde jag talas om ett fruntimmer, som legat sjuk under flere år. Hon var ett af dessa helgon, som Gud fostrar för sitt rike. Det finnes nämligen enligt min öfvertygelse i denna verld en hel mängd helgon, som vi aldrig höra något om; vi se aldrig deras namn i tidningarne. Men de lefva nära sin mästare, nära himmelen; och det behöfs, menar jag, betydligt mera nåd att tåligt lida hvad som är Guds vilja än att verksamt utföra denna vilja. Ligger en menniska på sjukbädden och utstår med glädje sina lidanden, är det lika behagligt för Gud, som om hon ginge ut och arbetade i hans vingård.

Nu var nyss nämda fruntimmer ett af dessa helgon. Hon omtalade, att hon under en lång tid haft mycket nöje af att ge akt på en fogel, som kommit för att bygga sitt bo i närheten af hennes fönster. Ett år, då den kom för att reda sitt bo, började den bygga så lågt, att hon var orolig för att något skulle hända ungarne; och hvarje dag hon såg fogeln arbeta på sitt näste, sade hon för sig sjelf: "Ack, kära fogel, bygg högre!" Hon såg att fogeln troligtvis skulle få ett sorgligt slut med sina ungar. Slutligen hade fogeln sitt bo färdigt, lade ägg och utkläckte dem. Hvarje morgon såg fruntimret ut genom sitt fönster för att

se, om boet ännu var qvar; hon såg den gamla fogeln föra föda till sina ungar, och hon fann stort nöje i att gifva akt på dem. Men en morgon, då hon vaknade och blickade ut, såg hon ingenting utom öfverallt kringströdda fjädrar, och hon sade: "Så har då katten fått fatt i modern och alla ungarne!"

Det hade varit en barmhertighetsgerning, om någon hade rifvit det der boet. Just det är hvad Gud ofta gör med oss; han rifver ned våra nästen, innan det blir för sent. Hvad vi nu ville säga till alla, som bekänna sig vara kristna, är detta: om du bygger för tiden, skall du skörda idel missräkningar. Gud säger: bygg ditt bo deruppe! Det är ojemförligt bättre att hafva lif med Kristus i Gud än någonting annat. Jag vill hellre hafva mitt lif förborgadt med Kristus i Gud än vara i Eden, såsom Adam var. Adam kunde tilläfventyrs fått vara qvar i paradiset sextontusen år och då till slut fallit; men vårt lif är förborgadt i Kristo; huru tryggt!

Tankar på hemmet.

Ack! sälla hem — mitt hjerta ser
Så längtansfullt till dig;
När får jag lägga vapnen ner?
När slutar striden sig?

För mig har jorden ingen ro
Och intet stadigt hem
När skall jag hos min Jesus bo
I Hans Jerusalem?

Hos Honom sökte jag min tröst
Uti bekymrens tid;
Han drog mig ömt intill sitt bröst,
Och gaf min ande frid.

Visst möta många strider än,
Dock hjelper Han i dem;
Visst synes döden bitter — men
Den för mig till mitt hem.

Himmelen.

DESS INVÅNARE.

Kanaan.

Jag står på Jordans bleka strand
Och längtansfullt jag ser
Mot Kanaans sköna, sälla land,
Hvar jag min skatt lagt ner.

O, hur förtjusande, hur skönt
I blicken skådar jag!
Se hvilka fält i lifligt grönt,
Se strömmar af behag!

Der växer frukt af utsökt val
På träd, som aldrig dö;
Der berg och äng, och bäck och dal
Rik mjölk och honung ge.

Och öfver detta vida fält
En evig sol är satt;
Guds Son der herrskar — o hur sällt!
Och skingrar mörkrets natt.

Ej kulen vind, ej giftig fläckt
Når till den friska strand;
Der fins ej död, ej sorgens drägt
Uti det goda land.

När skall jag nå den sälla stad,
Den lugna, stilla hamn?
När skall jag hvila, nöjd och glad,
Uti min Faders famn?

Min själ så hänryckt känner sig,
Vill bli från bojan fri;
Fast Jordans våg går högt mot mig,
Jag störtar lugn deri.

KAPITEL II.

DESS INVÅNARE.

"Ingen inbyggare skall säga: jag är svag; ty folket som derinne bor, skall hafva fått sina synders förlåtelse."
Jes. 33: 24.

Sällskapet i himmelen skall blifva det mest utvalda. Ingen som läser skriften kan tvifla derpå. Det finnes många slag af aristokrati i denna verlden, men himmelens aristokrati blir helighetens aristokrati. Den ringaste troende på jorden blir en aristokrat der. Vi läsa hos Jesaja (57: 15): "Så säger den höge och högt besutne, som bebor evigheten, hvilkens namn är helighet: jag bor i höjden och i helgedomen, men också hos dem, som hafva en förkrossad och ödmjuk ande." Hvilket kan vara tydligare än detta? Ingen, som ej har en förkrossad och ödmjuk ande, skall bo med Gud i hans höga helgedom.

Om det finnes något som bör göra himmelen kär för hvarje kristen, är det väl det, att Gud sjelf och alla hans kära skola vara der. Hvad är det som gör hemmet så tilldragande? Är det den gröna gräsplanen, de herrliga träden utanför, de vackra målningarna på väggarne, det dyra bohaget derinne; är det allt detta som gör hemmet så tilldragande, skönt och efterlängtadt?

Nej, det är de älskade som dväljas derinne, de kära vi hafva der.

Jag kommer ihåg, huru jag efter någon tids bortovaro beslöt mig för att besöka min vördade moder. Jag tänkte att då jag återvände, jag skulle söka öfverraska henne, oväntadt stjäla mig på henne. Men då jag fann, att hon hade farit bort, syntes mig det gamla stället ej längre vara något hem alls. Jag gick ur rum i rum genom hela huset, men kunde ej finna min älskade moder. Då jag frågade någon af familjens medlemmar: "hvar är min mor?", blef svaret, att hon farit bort. Härmed hade hemmet förlorat sitt behag för mig. Det var denna moder, som gjort hemmet så ljuft för mig, och det är alltid de älskade, som göra hemmet för alla kärt. Så är det ock våra kärastes närvaro, som skall göra himmelen säll för oss alla. Kristus är der; Gud fadren är der; och många, många, som voro kära för oss, då de lefde på jorden, äro der — vi skola ock en gång vara der med dem.

Vi finna klart i Mat. 18: 10, att englarne äro der. "Sen till att I icke förakten en enda af desse små; ty jag säger eder, att i himmelen se deras englar alltid min faders ansigte, som är i himmelen."

"Deras englar se alltid min faders ansigte!" Vi skola få godt sällskap deruppe — icke blott dem, som hafva blifvit återlösta, utan ock dem, som aldrig varit förtappade, som aldrig känt hvad det är att öfverträda Guds bud, hvad det är att vara olydiga, som varit honom underdåniga från skapelsens morgon.

I Lukas 1 läsa vi, att då Gabriel kom ned för att förkunna för Sakarias, det han skulle blifva fader till Jesu förelöpare, Sakarias satte hans ord i tvifvelsmål. Aldrig förut hade hans ord blifvit betviflade; och tviflet möttes derför med den bestämda förklaringen: "Jag är

Gabriel, som står inför Guds ansigte." Hvilken ära att kunna så säga.

Någon har sagt att det skall blifva tre saker, som skola väcka vår förvåning, då vi komma till himmelen: först att finna många der, som vi icke väntat att se der; sedan att vi skola der sakna några, som vi väntat finna der, samt slutligen, och kanske det största undret, att vi skola finna oss sjelfva der.

En fattig qvinna sade en gång till Rowland Hill, att vägen till himmelen var kort, lätt att finna och enkel; den bestod endast af tre steg: ut ur en sjelf, in i Kristus och in i herrligheten.

Liksom en död icke kan ärfva en förmögenhet, kan icke heller en död själ ärfva himmelen. Själen måste uppväckas i Kristus. Emellertid läsa vi, att det äfven bland desse heliga, som vi skola möta i himmelen, skall vara en skiftande mångfald af olika skaplynnen, smak och anlag. Det är icke *en* boning der, utan *många.* Det är icke en port till himmelen, utan många. Der fins icke blott tre portar åt norr, utan äfven tre portar åt öster, vester och söder. Från den teologiska kompassens alla olika vädersträck, från den religiösa verldens skilda trakter, från menniskolifvets mest motsatta håll; genom vexlande uttryck för allas gemensamma tro och hopp, genom olika omvändelsesätt, genom olika delar af den heliga skrift, skola de trötte vandrarne inträda i den himmelska staden och möta hvarandra, "icke utan öfverraskning," på stränderna af lifvets elf. Och på dessa stränder skola de finna ett träd, som bär, icke vid alla tider samma slags frukt, utan "tolf slags frukt," för hvarje olika själstillstånd — för den tålige lidande, för den verksamme tjenaren, för den helige och ödmjuke filosofen, för de rättfärdiges nu ändtligen fullkomnade andar, "och trädets löf skola tjena till helande" icke

blott af en enda församling eller ett enda folk, icke blott af skotten och engelsmannen, utan "till helande af folken," det franska, tyska, italienska, ryska, ja äfven förhända af dem, som i denna verld varit längst aflägsnade från det trädets frukter, men hvilka icke desto mindre "hungrat och törstat efter rättfärdighet," och som derför "skola blifva mättade."

En framstående, nu lefvande andlig man säger: "I mina gosseår tänkte jag mig himmelen som en stor, lysande stad med väldiga murar och byggnader och tornspiror utan andra invånare än hvitklädda englar, som voro främlingar för mig. Sedermera dog min lille broder; och då tänkte jag mig en stor stad med murar och kyrkor och torn och en samling okända englar och blott en enda liten gosse, som jag var bekant med. Han var den ende jag kände der på den tiden. Ännu en broder dog, och så blef det två, som jag kände. Så började mina bekanta dö och hopen växte beständigt. Men först när jag fått sända ett af mina små barn till den himmelske fadren, började jag tänka, att jag sjelf kommit litet in i himmelen. Ett andra barn dog, och ett tredje, och ett fjerde, och nu hade jag så många bekanta i himmelen, att jag icke längre tänkte på murarne, byggnaderna och spirorna. Jag började tänka på dem, som bodde i den himmelska staden. Och nu hafva så många af mina bekanta gått dit, att det understundom synes mig, som kände jag flere i himmelen än på jorden."

EVIGT LIF.

I Joh. 12: 26 läsa vi: "Om någon tjenar mig, han följe mig; och hvarest jag är, der skall också min tjenare vara."

Jag kan ej dela några menniskors tanke, att Paulus under aderton århundradens stormar legat och sofvit i grafven och ännu är der. Jag kan ej tänka mig, att Paulus, som så älskade sin mästare, som hade så brinnande nit för honom, kan hafva varit skild från honom i ett omedvetet tillstånd.

"Fader, jag vill, att de, som du gifvit åt mig, skola vara der jag är, på det att de må se min herrlighet, som du har gifvit mig" (Joh. 17: 24).

Detta är Kristi bön.

När nu en menniska tror på Herren Jesus Kristus, får hon evigt lif. Många menniskor göra härvidlag ett svårt misstag. "Den som tror sonen, han har, *har*, *har* evigt lif." Det säges ej, att han skall få det, när han dör; ordet är i närvarande tid; detta lif är mitt nu, om jag tror. Han är "Guds gåfva," det är nog. Du kan ej begrafva Guds gåfva; du kan ej lägga det eviga lifvet i en graf. Alla dödgräfvare i verlden kunna ej gräfva en graf tillräcklig stor och djup att rymma det eviga lifvet; alla likkisttillverkare i verlden kunna ej förfärdiga en kista stor nog att rymma det eviga lifvet; det är mitt, det är mitt!

Jag tror, att Paulus menade hvad han sade, då han talade om att vara "borta från kroppen, hemma hos Herren." Ingalunda var hans tanke då, att han skulle varda skild från honom i aderton hundra år. Den ande han mottog vid sin omvändelse tillhörde ett nytt lif, en ny natur; och detta lif, denna natur kunde ingen lägga i grafven, det flög sin skapare till möte. Väl tör han ännu icke vara i åtnjutande af den fulla saligheten, ej heller blifva det förrän i uppståndelsen; ty det heter: "Han skall få se sin lust af sin själs vedermöda och mätta sig" (Jes: 52). Äfven kroppen skall uppstå; denna kropp, som blifvit sådd i vanära, skall uppstå i

herrlighet; denna kropp, som varit förgängelsen underkastad, skall ikläda sig oförgänglighet; det dödliga skall ikläda sig odödlighet. Det är endast en tidsfråga. Verldsförklaringens stora morgon skall en gång gry öfver jorden, och de döda skola framgå och höra hans röst, som är uppståndelsen och lifvet.

Paulus säger: "Om vårt jordiska hus, denna tälthydda, nedbrytes, hafva vi en byggning af Gud, ett icke med händer uppfördt hus, evigt i himlarna." (2 Kor. 5: 1). Hans lertempel kunde nedbrytas och öfvergifvas; men han hade ett bättre hus. På ett annat ställe säger han: "Båda delarna ligga mig hårdt på hjertat, emedan jag önskar bryta upp och vara med Kristus, hvilket vore mycket bättre; men att förblifva i köttet är mera af nöden för eder skull." (Fil. 1: 23, 24.) För mig är det ock en ljuf tanke, att icke döden kan skilja mig från min mästare. En mängd menniskor lefva ständigt i dödsfruktans träldom; men jag har evigt lif, döden kan ej röra mig; den kan röra vid det hus jag bor i, den kan förändra mitt yttre och sända min kropp att multna i grafven; men den kan icke komma vid detta nya lif.

Bedröfligt i sanning är, att så många till bekännelsen och namnet kristna menniskor betrakta döden såsom de göra. För någon tid sedan mottog jag ett bref från en vän i London; och jag tänkte, då jag läste det, att det kunde vara godt för andra att få se detta bref och lära sig betrakta döden, såsom denne vän gjorde det. Han hade förlorat sin moder. I England är det ett vanligt bruk att till minne af aflidna vänner sända ut kort med breda, någon gång ända till en qvarts tum breda, svarta kanter. Men denne vän hade i stället för en svart kant, satt en kant af guld på sin moders minneskort. Modern hade gått till den gyllene staden, der-

före tyckte han — och det med rätta — att en gyllene kant passade mycket bättre än en svart.

Det är icke alls någon död; det är lif. Någon sade en gång till en döende person: "Än är Ni i de lefvandes land." "Nej," svarade denne, "jag är ännu i de döendes land; men jag går till de lefvandes land; det är der man lefver och aldrig dör."

Här är syndens och dödens och tårarnas land, men deruppe är ingen död. Der är evigt lif och glädje utan återvändo.

"Det är herrligt att dö," var Hanna Mores vitnesbörd på hennes dödsbädd, fastän hennes lif hade varit förljufvadt af de dyrbaraste vänskapsförbindelser, och ålderdomen icke hunnit så försvaga hennes minne, att hon förgätit de små byarne bland hennes hembygds klippiga berg, der hon fått vara till så mycken välsignelse, eller de missionsskolor, hon med sådan uthållighet grundlagt, och der hon skulle blifva så innerligt saknad.

SKOLA VI IGENKÄNNA VÅRA VÄNNER?

Många äro angelägna att få veta, om de skola igenkänna sina vänner i himmelen. I Mat. 8: 11 läsa vi: "Jag säger eder, att många skola komma från öster och vester och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket, men rikets barn skola utkastas i mörkret utanför."

Här finna vi, att Abraham, som lefde så många århundraden före Kristus, icke hade förlorat sin personlighet; och Kristus säger oss, att den tid kommer, då många skola komma från öster och vester och skola sitta med Abraham, Isak och Jakob i Guds rike. Dessa patriarker hade ej förlorat sin egendomliga personlighet; de voro ännu kända såsom Abraham, Isak och Jakob. Och vända vi oss till det underbara uppträdet på för-

klaringens berg finna vi, att Moses, som lemnat jorden femton hundra år tidigare, var der; Petrus, Jakobus och Johannes sågo honom på förklaringsberget; de sågo honom såsom Moses; han hade icke förlorat sitt namn. Kristus säger om den, som öfvervinner: "Jag skall icke utstryka hans namn ur lifvets bok." Vi hafva namn i himmelen; vi skola der hafva våra särskilda namn och igenkännas på dem.

Vidare heter det i Ps. 17: 15: "När jag uppvaknar, skall jag mätt varda af din åskådning."

Det är tillräckligt. Brist är skrifvet i hvarje menniskohjerta härnere; men der skola vi blifva mättade.

Du må genomströfva verlden från dess ena ända till den andra, du skall dock ej der finna en enda man och qvinna, som är fullt tillfredsstäld; men i himmelen skall ingenting fattas oss. I 1 Joh. 3 säger aposteln, talande till Kristi efterföljare:

"Älskade, vi äro nu Guds barn, och det är ännu icke uppenbart, hvad vi skola varda. Vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom, såsom han är. Och hvar och en, som har detta hopp till honom, renar sig, såsom han är ren."

Dessutom synes det i hög grad sannolikt — ja, jag tror att det är klart uttaladt i skriften — att icke så få vårdslösa kristna ändock skola komma till himmelen. Många, många skola komma in med stor plats, under svår själanöd, såsom Lot frälstes från Sodom, "såsom genom eld." De skola komma in, men med knapp nöd, och utan att få någon ärekrona af fröjd. Men icke *hvar och en* skall slippa in i himmelen. Det är många, som *icke* skola vara der. Som vi veta, finnes det en klass af menniskor, som säga oss, att de skola komma till himmelen, antingen de äro omvända eller icke. De säga oss, att de äro på väg dit. Alla, säga, de, äro på väg

dit; alla så väl varma som kalla och ljumma äro på väg dit och skola alla en gång vara der; det är ingen skilnad. Med ett ord — om jag får bruka så rent språk — de göra Gud till lögnare.

Men de säga: "Vi tro på Guds *barmhertighet.*" Det gör äfven jag. Men jag tror på Guds *rättvisa* också; och jag menar, att himmelen skulle vara mycket värre än denna jord, om opånyttfödda menniskor finge tillåtelse att finnas äfven der. Ty hvad skulle det blifva af denna jord, om en menniska finge för evigt lefva härnere i synd. Det är tydligt, att den då blefve ett riktigt *helvete.* Återkalla i ditt minne detta lands historia; tänk på några af dem, som här lefvat. Antag nu, att de aldrig dött, utan oupphörligt, för all tid fått fortfara att lefva i synd och uppror mot Gud. Kan du då verkligen tänka dig, att Gud skulle taga dessa menniskor, hvilka förkasta hans son, skjutit ifrån sig hans erbjudna nåd, skjutit ifrån sig frälsningen och trampat hans lag under sina fötter, samt ständigt här nere lefvat i uppstudsig, trotsig olydnad mot hans bud, helt enkelt upp i sin himmel och låta dem lefva der evigt? Ingalunda.

INGA DRINKARE I HIMMELEN!

"Låten icke förvilla eder; hvarken horkarlar eller afgudadyrkare eller äktenskapsbrytare eller veklingar eller sodomiter eller tjufvar eller girige eller drinkare eller smädare eller roffare skola ärfva Guds rike." — (1 Kor. 6: 10.)

"Ingen drinkare skall ärfva Guds rike." Må mödrar som hafva söner, hvilka just börjat föra ett utsväf-

vande lif, rätteligen vakna upp och hvarken gifva sig ro dag eller natt, förrän deras barn genom Guds nåds makt blifvit omvända till Herren; ty ingen drinkare skall ärfva Guds rike. Många måttlighetssupare skola blifva drinkare; ingen har med ens blifvit en drinkare. Huru djelfvulen förblindar desse måttlighetssupare! Jag känner ingen mera förslafvande synd än dryckenskapslasten; en menniska varder bunden till hand och fot, innan hon anar det.

För någon tid sedan läste jag en berättelse om hur man i Indien dyrkar ormar. Det var hemskt. Jag läste om en moder, som såg en orm komma in i hennes hem och linda sig omkring hennes sex månader gamla barn, och hon trodde att denna orm var så helig, att hon ej skulle våga vidröra den. Hon fick derför blifva ögonvittne till, huru hennes barn vardt ett offer för ormens raseri; hon nödgades höra dess ångestrop utan att våga göra något till dess undsättning. Hela min själ råkade i uppror, då jag läste denna berättelse. Dock hafva vi åtskilliga saker äfven i vårt eget land, som äro lika så förfärliga som de der ormarna i Indien — ormar som tränga in i månget kristet hem, linda sig kring mången förhoppningsfull son och binda honom till hand och fot, under det fäder och mödrar tyckas vara sänkta i sömn.

O, må Guds Ande få uppväcka oss! "Ingen drinkare skall ärfva Guds rike." Ingen krögare heller, kom ihog det! "Ve honom som skänker uti för sin nästa." (Hab. 2: 15.) Jag beklagar sådana kristne, som uthyra lägenheter till dryckeslokaler; jag beklagar dem från djupet af mitt hjerta. Om du någonsin hoppas att få ärfva Guds rike, så afstå från denna synd. Kan du ej uthyra din lägenhet till bättre ändamål, så låt den ger-

na stå tom. Den der tanken, att allt kommer att sluta väl, att alla en gång skola ärfva Guds rike, antingen de ändrat sitt sinne eller ej, saknar all grund för sig i skriften.

Det skall icke komma att finnas några ockrare i himmelen. Ingen af dessa män, som söka draga fördel af sina bröders olyckliga belägenhet, när deras familjer äro sjuka, deras egendom måste pantsättas, och de stå värnlösa mot rättvisans kraft, skall någonsin ärfva Guds rike. Jag beklagar hvarje menniska som på oärligt sätt förtjenar penningar. Hvilken möda han har att behålla dem! Förr eller senare måste de ovilkorligen förskingras. Har du förvärfvat dem på oärligt sätt, kan du ej behålla dem och dina barn ej heller. Bevis härpå möta oss öfverallt. En man, som oärlig kommit åt en krona, gör klokast, om han så fort som möjligt återställer den. Ty annars skall den bränna i hans ficka.

NÅGRA SKOLA EJ KOMMA IN.

Vi veta huru Noah, när syndafloden kom öfver jorden, ensam lyckades att så till sägandes vada genom denna flod. Han var den ende rättfärdige. Men enligt somligas föreställningssätt var det de öfriga menniskorna, de förderfvade, de onda, som Gud tog upp i sin himmel, under det han lemnade den ende rättfärdige att genomgå denna pröfning. Drinkare, tjufvar och bedragare komma alla till himmelen, säga de. Du kan lika gerna gå ut och predika: "svärjen så mycket I behagen, mörden så mycket det lyster er, det skall ändå till sist gå väl — Gud skall förlåta er, han är så nådelig."

Antag, att högste styresmannen i en stat benådade alla som domstolarna någonsin hade fält, alla, som sutto

inspärrade i fängelserna och tukthusen; antag att han lösgåfvo dem alla, emedan han vore så barmhertig, att han ej kunde lida, det menniskor utstode straff för sina brott; jag menar han skulle icke länge kunna bibehålla sin ställning. Just de som tala högljudast om att Gud är så full af nåd, att han skall skona alla och taga dem upp i sin himmel, skulle vara de förste att anse en sådan styresman förtjent af att anklagas och förklaras oduglig att sköta sin plats. — Erinrom oss, att skriften talar om en klass af menniskor, som icke skola ärfva Guds rike. Jag vill styrka detta med skriftens utsagor. Det är alltid bäst, att i dessa frågor hänvisa till skriften. Tycker du då ej om det, får du tvista med denna och ej med mig. Ingen må säga, att jag har sagt, hvilka som skola komma till himmelen och hvilka icke skola göra det, jag vill endast låta skriften tala för sig sjelf: "Veten I icke, att orättfärdiga icke skola ärfva Guns rike?" (1 Kor. 6: 9.)

Men de "orättfärdiga" — äktenskapsbrytarne, horkarlarne, tjufvarne — kunna alla få ärfva det, om de endast vilja omvända sig från sina synder. "Den ogudaktige öfvergifve sin väg och syndaren sina tankar" (Jes. 55: 7.) Men om den orättfärdige säger: "Jag vill icke vända mig ifrån synden; jag vill behålla synden, men ändock få del af himmelens salighet," då bedrager han sig sjelf.

En man, som stjäl min plånbok, förlorar en god del mer än jag. Jag kan förr ha råd att låta honom få min plånbok än han att taga den. Huru mycket förlorar ej den arme mannen! Kan hända kan han komma öfver några få kronor, men han får ej mycket för det, men tänk, huru mycket han förlorar! Hvem kan räkna upp allt hvad den förlorat, som går miste om himmelen? Tänk derpå! "Ingen tjuf skall ärfva Guds rike." Till hvarje tjuf ville jag derför säga: "Stjäl

icke mer." Bed Gud om förlåtelse: ångra dina synder och vänd dig till Gud. Om du kan vinna evigt lif, är det värdt mer än hela verlden. Kunde du än stjäla hela verlden, skulle du i alla fall ej vunnit mycket dermed. Hela denna verlden väger ej mycket i vågskålen, om du ej äger evigt lif för att i all framtid njuta deraf.

Den hvitklädda skaran.

Hvilka äro de, som der,
Strålande som himlens sol,
Främst bland cherubim, jag ser
Närmast stå till Lammets stol?
Dessa äro de, som stått
Manligt fram för Mästaren,
Och för Hans skull genomgått
Många bittra lidanden.

Ur stor nöd de kommit hit,
Men sin klädnad de ha tvått
Och i Lammets blod gjort hvit,
Innan de från jorden gått,
Derför stå de för Guds stol,
Tjena Herren natt och dag;
Lammet sjelf är deras sol
Och till dem Han har behag.

Mer än segrare till sist,
Deras strid nu slutad är;
Aldrig mer de lida brist,
Hungra, törsta aldrig mer.
Han, som midt i stolen står,
Lammet, mättar dem nu sjelf;
Gud aftorkar hvarje tår,
Leder dem till lifvets elf.

Himmelen.

DESS SÄLLHET.

Den sköna staden.

Jag har hört om en stad, skön och herrlig,
Långt bortom förgängelsens mull;
Jag har hört om dess murar af jaspis,
Om dess gator af klaraste gull.
Jag har hört att lifsfloden framflyter
På dess gator så strålande skär;
Men ej hälften om den stadens skönhet
De dödlige hört nå'nsin här.

Jag har hört om palatser i himlen
Hvilka Jesus beredt åt oss der,
Och att de, hvilka här varit trogna,
Der få hvila hos Frälsaren kär.
Ingen synd, ingen sorg der inträder;
Ingen tryckes af ålderdom mer;
Men ej hälften af hvad oss der väntar
De dödlige ana ens här.

Jag har hört om de snöhvita kläder
Och om kronor, som helgonen få,
När vår Fader skall bjuda dem komma,
I Hans glädje för evigt ingå.
Under stigande jubel de vandra
I sällskap med Frälsaren kär;
Men ej hälften af himmelens glädje
De dödlige ana ens här.

Jag har hört om en älskande Jesus,
Emot syndare nådig och blid,
Då de honom i tron derom bedja,
Han förlåter och skänker dem frid.
Jag har hört hur han leder och skyddar
De får, som till hjorden han fört;
Men ej hälften af hans nåd och kärlek
De dödlige nå'nsin ha hört.

KAPITEL III.

DESS SÄLLHET.

"Öga har ej sett, öga icke hört och i menniskas hjerta har icke uppstigit hvad Gud beredt dem, som älska honom."
Jes. 64: 4; 1 Kor. 2: 9,

Om det finnes ett ord, högre än alla andra, vid hvars ljud de eviga portarna skola öppna sig, är det namnet *Jesus*. Här nere finnas många lösensord och fältrop; men det skall vara lösen deruppe. Jesus Kristus är himmlarnas "Sesam, öppna dig!" Hvar och en, som söker komma dit in på någon annan väg, är en tjuf och en röfvare. Men då vi kommit dit, hvilken glädje öfver all annan glädje, som vi kunna tänka oss, skall det ej blifva att få utan återvändo skåda honom sjelf och vara med honom för beständigt!

Jesajah har å Guds vägnar gifvit detta löfte åt hvar och en som varder frälst genom tron: "Dina ögon skola få se konungen i hans härlighet; du skall se aflägsenhetens land" (33: 12). Några af oss äro icke i stånd att resa jorden rundt. Vi kunna kanske ej få se något af jordens fjerran länder. Men hvarje kristen skall en gång få färdas till ett land i aflägsnaste fjerran. Det är vårt "förlofvade land."

Det är ett välsignadt luftstreck deruppe. Menniskor härnere speja ifrigt omkring sig för att finna ett godt

klimat, der de kuua undgå att besväras af någon sjukdom eller värk. Välan, himmelens klimat är så förträffligt, att ingen sjukdom eller verk kan trotsa dess milda inflytande. Man kan der ej önska sig något bättre. Vi skola lemna all vår värk bakom oss och känna en evig helsas kraft, sådan som vi aldrig på jorden fått erfara.

Men du vet, att intet dödligt öga förmår skåda Kristi herrlighet såsom himlarnes herskare och konung. I Tim. 6: läsa vi: "Den salige och ende maktinnehafvaren, konungarnas konung och herrarnes herre, han som ensam har odödlighet och bor i ett otillgängligt ljus, som ingen af menniskor sett eller kan se." Såsom dödlige kunna vi icke se detta ljus.

Våra svaga ögon skulle bländas af detta herrlighetens sken.

I Hesekiels 1: 28 läsa vi, huru denne profet fick se en svag skymt deraf. "Såsom utseendet af bågen, som är i skyn på regnets dag, så var utseendet af glansen allt omkring. Detta var utseendet af Herrens herrlighets liknelse. Och jag såg och föll på mitt ansigte och hörde en röst tala."

Nu förbländas vi redan af mera vanliga fullkomligheter. Ingen af oss kan se på solen, då den lyser som klarast. Men då det förgängliga iklädt sig oförgänglighet, såsom Paulus säger, då skola själskrafterna varda starkare. Vi skola då vara i stånd att se Kristus i all hans herrlighet. Om ock månen skall häpna och solen blygas, skola vi dock se honom såsom han är. Just detta skall göra himmelen så salig. Den fulla lyckan, det känna vi alla, står ej att finna på jorden. Förnuftet, uppenbarelsen och sex årtusens erfarenhet säga oss det. Ingen mensklig varelse har magt att gifva den. Ej ens det godas utöfning förmår skänka

oss en fullkomlig sällhet; ty en sådan kunna till följd af synden icke ens de heligaste menniskor härnere få njuta. Först i himmelen kunna de vänta sig den fulla lycksaligheten, om de än, likt Columbus, som, långt innan han fick Amerika i sigte, såg sällsamma, präktiga foglar kretsa kring hans fartyg, understundom kunna vara himmelen så nära, att de kunna skymta en och annan stråle af dess glädje och skönhet.

All den fröjd och sällhet, vi komma att njuta i himmelen, skall härflyta från Guds närvaro. Detta är den ledande tanken i allt hvad skriften har att säga i detta ämne. Hvad lifvet på jorden är utan helsa, skulle lifvet i himmelen vara utan Guds närvaro. Gudomens närvaro skall blifva sjelfva ljuset och lifvet der. Det påstås, att de ord, som beskrifva Guds närvaro, troget öfversatta, betyda "en saliggörande syn." Ack, det skall blifva en syn som liknar den länge förlorade sonens återkomst till sin moder eller den första skymten af ett hem, från hvilket man länge varit borta. Några af eder veta, huru en liten solstråle på en mörk dag eller en god väns glada anlete i bekymrets stund uppmuntrar oss. Någonting i den vägen skall det blifva, endast tusen gånger bättre. Våra begrepp om Gud skola då blifva klarare; och detta skall komma oss att älska honom så mycket mer

Ju bättre vi känna Gud, desto mera älska vi honom. Många af oss skulle älska Gud mycket mera, om vi endast blefve närmare bekanta med honom. Redan på jorden skänker det de kristna ett stort nöje att tänka på all den fullkomligl et, som finnes hos Jesus Kristus. Huru stor skall ej vår ällhet blifva, när vi få se honom, som han är!

VI SKOLA BLIFVA LIKA KRISTUS.

Någon frågade en gång en kristen, hvad han tänkte taga sig för, då han kommit till himmelen. Han svarade, att han tänkte tillbringa de första tusen åren med att se på Jesus Kristus. Sedan skulle han se sig om, kring efter Petrus och så efter Jakobus och Johannes. Och all den tid, han kunde tänka sig, skulle sålunda på det herrligaste sätt användas till att beskåda dessa stora personligheter. Mig synes det som att en enda blick på Jesus Kristus skall mer än belöna oss för allt hvad vi någonsin gjort för honom härnere; att blott få se honom skall rikligen betala oss för alla de uppoffringar vi möjligen kunna göra för honom. Men vi skola jemväl sjelfve varda honom like, då vi en gång fått skåda honom, ty vi skola hafva hans Ande. Jesus verldens frälsare skall vara der och vi skola se honom ansigte mot ansigte.

Det skall icke vara perlportarne, icke jaspismurarne, icke de med genomskinligt guld belagda gatorna, som skola utgöra vår himmel. Allt detta skulle icke tillfredsställa oss. Om det vore allt, skulle vi icke vilja stanna der för evigt. Jag hörde en gång talas om ett barn, hvars moder låg svårt sjuk. Emedan hon var i ringa omständigheter, tog en af grannarne barnet till sig, tills modren skulle blifva frisk igen. Men i stället för att varda bättre dog modren. Grannarne tyckte nu, att de ej skulle föra barnet hem igen, förrän begrafningen var öfver, och omtalade icke för den lilla flickan, att modren var död. Så förde de henne efter någon tid hem. Först gick hon nu in i hvardagsrummet för att söka sin moder, derpå gick hon till salen och sökte der; så letade hon genom hela huset, men kunde icke finna henne. Slutligen frågade hon: "hvar är då mamma?" Och då man nu sade henne, att hennes mamma

hade dött, ville den lilla icke stanna längre, utan gå tillbaka till granngården. Hemmet hade för henne förlorat sin dragningskraft, då modren icke längre fans der. — Nej, det är icke jaspismurarne eller perlportarne, som skola göra himmelen tilldragande. Det är att få vara med Gud, att få åtnjuta återlösarens umgänge, att få vara med Herren för evigt.

Det var en tid, då jag brukade tänka mera på Jesus Kristus än på Fadren. Kristus syntes mig vara mycket närmare, emedan han blifvit medlare mellan mig och Gud. I min inbillning tänkte jag mig Gud långt borta på sin tron såsom en sträng och sträf domare. Kristus deremot hade kommit såsom medlare och det tycktes mig, som om han vore mig mycket närmare än Gud Fadren. Jag öfvervann denna ståndpunkt för många år sedan, då Gud gaf mig en son. Under tio års tid hade jag en enda son. Då jag betraktade denne son, under det han växte upp, kom den tanken öfver mig, att det måste ha fordrats mera kärlek hos Fadren att offra sin son än hos sonen att offra sitt lif. Det skulle vara mycket lättare för mig att sjelf gå döden till möte än att se mitt lifs son, min ende son ledas ut och korsfästas. Tänk, hvilken kärlek Gud hade till denna verld, då han gaf henne sin son!

Vända vi oss till Apg. 7: 55, finna vi, att då Stefanus höll på att stenas, lyfte han upp sina ögon; och det var som om Gud dragit tillbaka för honom tidens förhänge och låtit honom skåda in i den eviga staden och se Kristus stående på Guds högra hand. Då Jesus Kristus for upp i höjden, förde han fängelset fånget och intog sin tron, ty hans verk var fullbordadt. Men då Stefanus såg honom, hade han rest sig upp; jag kan föreställa mig huru han betraktade detta sitt vittnes kamp, der han stred ensam och utan hjelp, den förste

martyren, ehuru många skulle följa hans föredöme. Du kan höra stegen af de millioner, som kommo efter honom för att lägga ned sitt lif för Guds enfödde Son. Men Stefanus gick i spetsen för förtruppen; han var den förste martyren. Och då han dog för Herren Jesus Kristus, såg han upp; Kristus hade stått upp för att helsa honom välkommen och den helige Ande kom ned för att bära vittnesbörd om att Kristus var der. Huru kunna vi då tvifla?

En tiggare har föga njutning af att se på ett palats. Dess arkitektoniska skönhet gör intet intryck på honom. Att se på en kunglig festmåltid stillar icke en hungrande menniskas qval. *Men att se himmelen är att också hafva del i den.* Det skulle icke vara någon glädje der, om vi icke kände att någonting der tillhörde oss. Gud förenar själen med sig sjelf. Vi varda "delaktige af gudomlig natur," såsom det heter i 2 Pet. 1: 4. Om du lägger ett jernstycke i elden, förlorar det mycket snart sin mörka färg och blir rödt och glödande som elden; men det förlorar ej sin jernnatur. Så varder själen lysande af Guds glans, skön af Guds skönhet, ren af Guds renhet och värmd af hans fullkomliga kärleks glöd, men fortfar dock att vara en menniskosjäl. Vi skola likna honom, likväl utan att upphöra att vara oss sjelfva.

En saga förtäljer om en ädel konung, som en gång, då han jagade i en skog, träffade på en blind, föräldralös gosse, hvilken lefde nästan såsom de vilda djuren. Konungen rördes af medlidande; han upptog gossen såsom sin egen son och lät honom lära allt, som af en blind kan inhemtas. Då ynglingen fylde sitt tjuguförsta år, återstälde konungen, som också var en stor läkare, hans syn och tog honom till sitt palats, der han, omgifven af sina ädlingar och all hofvets

glans och herrlighet, högtidligen förklarade honom för sin son och befalde alla att hedra och älska honom. Det en gång föräldralösa barnet blef sålunda en prins, fick dela den kungliga värdigheten och all den lycka och herrlighet, som ett kungligt palats kan erbjuda. Hvem skulle kunna beskrifva den glädje, som måste hafva intagit den unge mannens själ, då han första gången fick se den konung, om hvars skönhet, godhet och makt han hört så mycket? Huru lycklig måste han ej hafva känt sig, då han såg sin egen furstliga drägt och af alla hedrades och älskades såsom en medlem af den kungliga familjen!

Kristus är en sådan stor och mäktig konung, som träffar på våra själar i denna syndiga verlds ödemark. Han finner oss sådana som vi beskrifvas i Upp. 3: "eländige och jemmerlige och fattige och blinde och nakne." Men "han älskar oss och har igenlöst oss från våra synder med sitt blod," såsom det heter i första kapitlet af samma bok, och har, såsom det står i Jesaja 61, "klädt oss i salighetens kläder, dragit uppå oss rättfärdighetens lifrock, såsom en brudgum anlägger presterlig skrud och såsom en brud pryder sig med sina smycken."

Herren Jesus angifver sjelf i Apg. 26 sålunda ändamålet med Evangelii sändning till syndare: "det skall öppna deras ögon, att de omvända sig från mörker till ljus och från satans makt till Gud, att de genom tron på mig må få syndernas förlåtelse och arfslott ibland dem, som äro helgade." Detta är hvad Kristus gjort med hvarje kristen. Han har smyckat dig med nådens håfvor och upptagit dig såsom sitt barn. I 1 Kor. 3: 21—23 läsa vi:

"Allt är edert. Det må nu vara Paulus eller Apollos eller Kefas eller verld eller lif eller död eller det

som nu är eller det som komma skall, allt är edert; men I ären Kristi, och Kristus är Guds."

Han har gifvit dig sitt eget ord att fostra dig för himmelen; han har öppnat dina ögon, så att du nu ser. Genom hans nåd och din egen medverkan utvecklas din själ gradvis till fullkomligare likhet med honom.

Slutligen kallar dig din himmelske Fader hem, der du skall få se englar och helgon, klädda i Kristi egen herrlighets skrud, stå omkring tronen, och få höra de ord, som skola gifva dig tillträde till deras krets: "Väl gjordt, du gode och trogne tjenare! kom in i din Herres glädje." I Joh. 16 säger Kristus: "Allt hvad fadren har, det är mitt, fördenskull sade jag, att han skall taga af mitt och förkunna eder." Allt skall bli ditt! Ack, huru ömkliga och ringa synas ej jordens nöjen i jemförelse härmed!

BORTOM FLODEN.

Det är glädje i himmelen öfver de omvändelser, som inträffa på jorden. I Luk. 15: 7 läsa vi: "Jag säger eder, att sammalunda varder glädje i himmelen öfver en enda syndare, som bättrar sig, mer än öfver nio och nitio rättfärdiga, som ingen bättring behöfva."

Då ett presidentval förstår i Förenta Staterna, råder en ofantlig oro, en oerhörd uppståndelse. Sannolikt finnes ej en enda tidning från Maine till Californien som icke på nästan hvarje sida har något att säga angående kandidaten; hela landet är i rörelse. Men jag tviflar på, att man i himmelen egnar ett sådant val stor uppmärksamhet; jag är oviss om, huruvida man alls bryr sig derom. Om drottning Victoria skulle afsäga sig sin tron, så skulle det väcka stort uppseende öfverallt bland jordens nationer; hela verlden skulle in vara-

tresserad af denna tilldragelse; telegrafen skulle sprida nyheten verlden rundt; men i himmelen skulle den sannolikt få passera alldeles obemärkt. Men om en enda liten gosse eller flicka, en enda man eller qvinna denna dag och denna stund ångrade sina synder, skulle det blifva uppmärksammadt i himmelen. Deruppe se de tingen helt annorlunda än vi härnere; det, som ser mycket stort ut för oss, ser litet ut i himmelen; och det, som härnere synes litet och obetydligt, kan vara mycket stort deruppe. Tänk på det! Genom en vår handling kunna vi förorsaka glädje i himmelen. Denna tanke synes nästan allt för underbar för att vi skulle kunna fatta den. Tänk den fattigaste syndare på jorden kan genom en sin handling sända liksom en elektrisk ström af glädje genom alla himmelens härskaror!

Bibeln säger: "det skall blifva glädje inför Guds englar," den säger icke, att englarne skola glädjas, utan att det blir glädje "inför dem." Jag har funderat ganska mycket öfver detta ställe och ofta undrat hvad dermed kan menas. "Glädje inför englarne!" Hvad jag nu säger är bara en spekulation, jag tillstår det; det kan vara sant, kan ock icke vara det. Men törhända är det så, att de vänner, hvilka lemnat tidens stränder och fått gå in i det rätta fårahuset, se ned på oss. När de då få se en, för hvilken de bedit, under det de voro på jorden, ångra sina synder och vända sig till Gud, är det troligt, att en känsla af salig fröjd genomströmmar deras hjertan. Just i detta ögonblick ser kanske någon moder, som gått dit upp, ner på en son eller dotter. Om detta barn nu sade: "Jag vill åter möta min moder; jag vill lemna mina synder, ja, jag vill gå för att förenas med dig, moder;" så skulle nyheten härifrån med en solstråles hastighet nå himmelen; och denna moder

skulle då utan tvifvel glädja sig, såsom vi läsa, "inför Guds englar."

Efter ett af mötena i Dublin gick en man in i samtalsrummet jemte sin enda dotter, hvars moder någon tid förut hade dött, och bad: "O, Gud, låt dessa sanningar tränga till djupet af min dotters hjerta och gif, att hennes moders böner må denna dag blifva besvarade, gif att hon må varda frälst!" Då de reste sig upp från bönen, slog flickan sina armar kring hans hals, kysste honom och sade: "Jag vill möta min moder, jag vill blifva en kristen." Den dagen annammade hon Kristus. Denne man är nu en evangelii tjenare i Texas. Dottern dog för en liten tid sedan och är nu hos sin moder i himmelen. Hvilket herrligt och fröjdefullt möte det måste hafva varit!

"O, må vi här till Guds behag,
I tron så redligt vandra,
Att i vår Faders hus en dag
Vi återse hvarandra!
Den trognes pröfning är ej lång;
Hans död är blott en öfvergång
Till rätta lifvets njutning.

En berättelse förtäljer om en fader, som sent en afton gick ut med sin lilla dotter. Natten var mörk och de hade gått genom en tät skog, tills de kommo till stranden af en flod. Långt borta på den motsatta stranden lyste ett ljus här och ett ljus der i några få kringspridda hus, och ännu längre bort syntes skenet af lyktorna i den stora stad, dit de voro på väg. Den lilla flickan var trött och sömnig och fadren höll henne i sina armar, under det han väntade på färjkarlen, som var på andra sidan. Slutligen sågo de ett litet ljus; ljudet af årtagen kom allt närmare och snart voro de lyckligt och väl i båten.

"Fader," sade den lilla.

"Ja, mitt barn," svarade denne.

"Det är mycket mörkt; jag kan icke se stranden. Hvart fara vi?"

"Färjkarlen känner vägen, min lilla vän, och vi skola snart vara öfver."

"Ack, om vi väl vore der, pappa!"

Snart var hon emellertid i sitt hem och mottogs af kärleksfulla armar. Det var slut med all hennes oro och förskräckelse.

Några månader gå, och samma lilla flicka står vid stranden af en mörkare, djupare och ännu hemskare flod. Det är dödens flod. Samme kärleksfulle fader står bredvid henne, bedröfvad öfver att hans barn nu måste färdas öfver denna flod, der ej han kan följa henne. Under långa dagar och nätter hafva han och hennes moder vakat öfver henne och endast lemnat hennes bädd för att intaga sin föda och för att bedja för detta för dem så dyrbara lif. Under hela timmar har hon sofvit och då sett så ut, som om anden skulle fly, innan hon åter uppsloge sina ögon. Men strax före daggryningen vaknar hon plötsligt. Hennes öga lyser; hennes medvetande är åter klart och alla hennes själsförmögenheter i liflig verksamhet. Ett ljuft småleende spelar på hennes ansigte.

"Pappa," säger hon, "jag har ännu en gång kommit till flodstranden och väntar åter på att färjkarlen skall komma och hemta mig öfver."

"Tycker du det är lika kallt och mörkt, som då du färdades öfver den andra floden, mitt barn?"

"Ack, nej! Det är intet mörker här. Floden är öfvertäckt med flytande silfver. Båten, som kommer emot mig, tyckes vara gjord af idel ljus; och jag är ej rädd för färjkarlen."

"Kan du se tvärs öfver floden, min älskling?"

"Ja, der är en stor och herrlig stad, alldeles full af ljus; och jag hör de toner, som englarne uppstämma."

"Ser du någon på andra sidan?"

"Ack, ja; jag ser den herrligaste gestalt. Och han vinkar till mig att komma. O, färjkarl, skynda, skynda dig! Jag vet, hvem det är. Det är Jesus, min egen högtlofvade Jesus. Han skall mottaga mig i sina armar. Jag skall hvila vid hans bröst. Jag kommer, jag kommer!"

Och så färdades hon öfver dödens flod, hvilken af den högtlofvade Frälsarens närvaro var förvandlad till en silfverström.

NÅGONTING MERA.

Det fins knappast någonstädes en enda menniska, hon må intaga en aldrig så hög ställning, hon må vara huru rik som helst, som ej, om du får hennes fulla förtroende, skall säga dig, att hon icke är lycklig. Det är någonting, som hon vill hafva, hvilket hon ej kan få, eller det är någonting, som hon har, hvilket hon vill blifva qvitt. Jag tviflar i hög grad på att tzaren af Ryssland är en lycklig menniska, och dock har han nästan allt han kan få. Ehuru drottning Victoria har palatser och tusenden till sin tjenst, samt dessutom eger, hvad de fleste herskare sakna, sina undersåtars kärlek, kan man verkligen sätta i fråga, huruvida hon har mycket nöje af sin höga ställning. Endast om konungar och drottningar lära sig att älska Herren Jesus Kristus och blifva frälsta, kunna de varda lyckliga. Om de känna honom, skola de komma till himmelen, såsom de ringaste af deras undersåtar, och få hvila ut i trygghet. Paulus, den ringe tältmakaren,

skall intaga en högre plats i himmelen än den bäste och störste monark, som någonsin regerat på jorden. Om tzaren af Ryssland finge möta John Bunyan deruppe i himmelen, skulle han utan allt tvifvel finna att den fattige kittelflickaren är en större man än han sjelf.

Det kristliga lifvet äa det enda lyckliga. Utan detsamma fattas alltid något. När vi äro unga, gripa vi oss gerna an med stora företag; men vi skämma snart bort dem genom att gå allt för brådstörtadt till väga. Vi sakna erfarenhet. Då vi blifvit gamla, hafva vi samlat erfarenhet; men då hafva alla krafter att utföra våra planer flytt sin kos. "Lyckligt är det folk, hvilkets Gud Herren är!" Den enda vägen till att blifva lycklig är att blifva helig. En menniska, som låter nöden tvinga sig att stjäla, syndar, emedan hon är rädd att blifva olycklig; men hon glömmer för tillfället huru olycklig synden skall göra henne. Så usel menniskan än är, är hon dock det ädlaste som finnes på jorden; och det är lätt att förstå, hurusom hon måste misslyckas att finna sann sällhet i någonting som är lägre än hon sjelf. Det enda föremål som är bättre än vi sjelfva är Gud; och han innesluter i sig sjelf allt, som någonsin kan tillfredsställa oss. Guld är endast värdelöst, ur jorden uppgräfdt stoft; det kan ej mätta vår själs hunger. Lika litet kunna ära och anseende eller andra menniskors loford göra det. Menniskosjälen behöfver någonting mer än detta. Himmelen är den enda plats, der vi kunna komma åt detta något. Intet under att englarne, hvilka alltid se Gud, äro så lyckliga.

Publikanerna gingo att uppsöka Johannes döparen i öknen för att få veta, hvad de skulle göra. Några af landets högst uppsatte män gingo ock ut för att

rådfråga eremiten, huru de skulle finna den sanna lyckan. "Säll är den, som förlitar sig på Herren." Det är emedan ingen verklig lycka gifves här nere, som jorden icke är värd att lefva för. Det är emedan all sällhet finnes deruppe, som himmelen är värd att dö för. I himmelen är idel lif och ingen död. I helvetet är idel död och intet lif. Här på jorden är både ett lefvande och ett döende. Om vi äro döda i synden här, skola vi lefva i himlen; om vi lefva i synden här, ha vi att vänta evig död härefter.

Vet du, att hvarje syndare, som blir pånyttfödd, dör två gånger? Först blir han andligen död synden. Derpå börjar han känna himmelens glädje. Himmelens glädje når ända ned till jorden, lika visst som solens strålar. Derefter kommer den fysiska döden, som banar väg för den fysiska himmelen. Den gamla syndfulla kroppen måste naturligtvis varda förvandlad. Vi kunna icke taga den med oss in i himmelen. Det blir en förherrligad kropp, icke en af synden förgiftad kropp, som vi få i uppståndelsen. Våra kroppar skola blifva förklarade såsom Kristi.

I himmelen blir det ingen frestelse. Om det i denna verld icke funnes någon frestelse, skulle Gud ej kunna pröfva oss. Han vill se, om vi äro laglydiga. Af denna orsak satte han det förbjudna trädet midt i lustgården; derföre lät han kananeerna bo qvar i Israels land.

När man sår ett frö, försvinner det efter någon tid, men framalstrar snart ett nytt frö, som mycket liknar det förra, men likväl ej är samma, utan ett annat frö. Så skola våra och våra älskades kroppar uppväckas, för att kanske se ut ungefär, men icke alldeles såsom förut. Kristus tog med sig till himmelen samma kropp, som varit fastnaglad vid korset, så vida

han ej omgestaltades i skyn, sedan lärjungarne förlorat honom ur sigte. Det måste hafva varit någon förändring i Kristi utseende efter hans uppståndelse, ty Maria Magdalena, hvilken var den första som såg honom, kände ej igen honom; det gjorde ej heller de två lärjungarne, hvilka gingo och talade med honom om honom sjelf. Ej förrän han började välsigna brödet vid aftonmåltiden, kunde de ej igenkänna honom. Äfven Petrus kände ej igen honom, då han visade sig på hafsstranden. Tomas ville icke tro, att det var Kristus, förr än han fick se hålen efter spikarne och såret i hans sida. Men vi skola alla igenkänna honom i himmelen.

Det finnes två saker, som bibeln gör lika klara och vissa som evigheten. Den ena är, att vi skola se Kristus, den andra att vi skola blifva honom lika. Gud skall aldrig dölja sitt ansigte för oss der, och satan skall aldrig visa sitt.

När allt kommer omkring, är det ej så stor skilnad mellan nådens och herrlighetens tillstånd. Nåden är herrlighetens begynnelse; herrlighet är nådens fulländning. Menniskor, som härnere tjena Gud, skola ej få svårt att göra det deruppe. De skola byta om plats, men ej sysselsättning.

HÖGRE UPP!

Från det ögonblick en menniska blir himmelskt sinnad och med sitt hjerta och sin kärlek fäster sig vid tingen derofvan, blir lifvet skönt för henne; himmelens ljus lyser tvärs öfver hennes stig, och hon behöfver ej oupphörligt gissla och förebrå sig sjelf, emedan hon ej liknar Kristus mera. Någon frågade en gång en skotte, om han var på väg till himmelen. Han svarade: "Hvad,

om jag är på väg till himmelen! Nej, jag är ej på väg, jag lefver der." Han lefde der! Just det behöfva vi, att lefva i himmelen. Det är vår företrädesrätt att, under det vi vandra genom denna verld, hafva våra hjertans begär och känslor i himmelen. Jag hörde en gång hr Moorehouse berätta om ett fruntimmer i London, som under sina sjukbesök först träffade en fattig, sängliggande kristen, som dock var lycklig och glad i Gud, samt strax derpå en rik dam, som hela tiden klagade och knotade öfver sin lott. Ibland tycker jag, att det ser ut, som om de menniskor, hvilka Gud gör mest för i det jordiska, minst tänka på och fråga efter honom och uträtta minst i hans tjenst. Så ofta nämda fruntimmer nu kände behof af att upplifvas och uppmuntras, brukade hon besöka detta sängliggande Guds barn. (Det finnes och har i många år funnits ett hus i Chicago, dit många kristna alltid brukat gå, då de vilja få sin tro styrkt; de gå dit för att besöka ett af dessa Guds helgon. Och en vän till mig yttrade en gång att hon trodde, att Gud i de flesta stora städer hade något sådant helgon för att dermed glädja englarne, då de i sina nådefulla ärenden fara deröfver; ty dessa Guds ädelstenar tyckas ofta få besök af de himmelska härskarorna.) Nåväl, detta missionerande fruntimmer önskade att föra den rika damen i beröring med nyss nämda Guds barn. Hon uppmanade henne flera gånger att besöka henne, och slutligen samtyckte hon. De gingo uppför första trappan i det ruskiga huset. Den var mörk och smutsig.

"Hvilket förskräckligt ställe!" sade den rika damen. "Hvarför har ni fört mig hit?"

Fruntimret smålog, i det hon svarade: "det är bättre högre upp." De gingo uppför ännu en trappa och det blef dock icke ljusare och frun klagade ånyo.

Men hon upprepade: "det blir bättre högre upp." Och så gingo de uppför en tredje trappa, utan att det vardt något ljusare. Vår vän fortfor att säga: "det blir bättre högre upp." När de kommit till femte våningen, öppnade de dörren och inträdde i ett vackert mattbelagdt rum; blommor stodo i fönstren och en liten fogel sjöng i sin bur. Der mottog dem med ett vänligt leende detta troende Guds barn. Det första den för knot och klagan så benägna damen hade att säga till henne var:

"Det måste vara svårt för er att bo här och hafva ett sådant lidande."

"Åh, det är ingenting att tala om, det är alls icke svårt," svarade hon. "Det är bättre högre upp."

Ja, så är det. Om icke allt vill gå rätt till eller som vi önska här, så kunna vi säga: "det är bättre högre upp — det blir bättre längre fram." Och vi kunna upplyfta våra hjertan och glädjas, under det vi färdas mot *hemmet.*

Hem! Hem! namn som hugsvalar!
Hem! Hem! finnes du här?
Längtan städs om dig talar;
Till dig står allt mitt begär.
  Hem! hem! ljufliga hem!
Låt mig gå dit der du är.

Hem! Hem! önskade hvila!
Sälla, ostörda ro!
Själen rastlöst skall ila,
Tills i din famn hon får bo.
  Hem! hem! osedda hem!
Stadigt dig bidar min tro.

Själen aldrig här fann dig,
Hem! på dödsdalens stig.
Jesus stridde och vann dig,
Jesus dig skänker åt mig.
  Hem! hem! saliga hem!
Jesus mig väntar hos dig.

Anderöster.

Salig, ja salig re'n går jag i tro
Dit, der de sälla förklarade bo;
Englar i höjden med harpornas spel
Bjuda mig komma och taga min del.
Snart uti höjden jag finner min ro,
Der hvarest Jesus tillreder mitt bo;
Då ej som främling jag längre här går —
Jag uti himlen snart landstiga får.

Vänner, mång' tusend,' re'n hamnat i höjd,
Och nu de sjunga i jublande fröjd;
Önska mig, salig, att skynda mig fram
För att i sången beprisa Guds Lam,
Ljufva, melodiska sånger jag hör,
Klingande harpor — de saligas chör;

Hväss dina vapen, o död, och slå till!
Helvetesfurste, försök hvad du vill!
Jesus i blodet förlossning mig gett,
Himmelska fröjder jag redan har sett.
Salig jag blickar mot himmelens sky —
Nattliga skuggor för dagsranden fly;
Solen upprinner i klarhetens skrud —
Salig, ja salig jag vandrar till Gud!

Himmelen.

DESS VISSHET.

Mitt rätta hem derofvan.

O, nämn för mig ej jordens fröjd,
Och sök ej fängsla hjertat här;
Jag blir dock här ej fullt förnöjd,
Mitt rätta hem derofvan är!
Den lust, som verlden bjuder på,
Den aktar ej mitt hjerta stort,
Dess blommor ej mig locka få,
De vissna ju så fort, så fort.

Guds rika bord, hans käpp och staf,
Uppå min vandring styrka mig;
Den klippa fordom vatten gaf,
Den öppnar ännu alltid sig,
O! bed mig icke dricka då
Ur någon grumlig rännil — nej!
Jag vill till lifvets källa gå,
Och ordets ljud missleder ej.

Jag skyndar till de dyra, som,
En stund i förväg vandrat hem!
Jag töfvar ej, ser mig ej om,
Mitt hjerta längtar upp till dem,
Och till den lefvande Guds stad,
Till englar och till helgon — o!
Att möta der min Fader glad
Och vid hans bröst få evig ro.

Och han, som led och dog för mig
Och som så trofast haft mig kär,
Mig vinkar städse hem till sig,
Med ärren, som för mig han bär,
Ack, intet mer mig hindra får;
Den trötte vandrarn längtar fram,
Min Jesus kallar mig — jag går,
Jag går till dig, Guds dyra Lam.

KAPITEL IV.

DESS VISSHET.

"I min faders hus äro många boningar. Jag går för att bereda eder rum." Joh. 14: 2.

Många menniskor lita så mycket på sina resonnemanger, att de resonnera bort Gud. De säga, att Gud icke är en person, som vi någonsin kunna se. De säga, att Gud är en ande. Visst är han det, men han är också en person; och han vardt en menniska och gick en gång omkring på jorden. Skriften lär oss mycket tydligt, att Gud har en boningsort. Om den saken fins intet tvifvel. Ett boningsort angifver en personlighet. Guds boning är himmelen. Han har en boningsplats och den skola äfven vi få dela. Derför skola vi se honom.

I 1 Kon. 8: 30 läsa vi: "Så höre du din tjenares och ditt folks Israels bön, den de bedjande varda på detta rum; att du ville höra det, der du bor i himmelen; och då du hör det, skänka din förlåtelse."

Föreställningen, att himmelen är öfverallt och ingenstädes, är icke i öfverensstämmelse med skriften. Himmelen är Guds bostad; derför lärde oss Kristus, då han kom till jorden, att bedja: "Vår fader, som är i himmelen." Denna boningsort omtalas i Hebr. 11: 10, 16

såsom en "stad." Tänk dig en stad utan någon kyrkogård! Det är ingen död der. Om det på jorden funnes en sådan stad, hvilken ström af menniskor skulle ej rusa dit! Huru de skulle anstränga sig att komma in i den staden! Men du kan ej finna en enda sådan på hela jordens yta. En stad utan tårar! Gud aftorkar alla tårar deruppe. Nu är tid att gråta, men en gång skall den tid komma, då Gud kallar oss dit, der inga tårar gjutas. En stad utan värk, utan sorg, utan sjukdom, utan död! Och intet mörker skall vara der. "Lammet är dess ljus." "Den behöfver icke sol ej heller måen." (Upp. 21: 23.) Lustgården Eden var ett intet jemförd med denna stad. Frestaren kunde komma in i Eden och vann der sin seger, men i denna stad skall intet som besmittar någonsin inkomma. Der skall ingen frestare finnas. Tänk dig en plats, dit ingen frestare kan nå, der vi skola varda fria från all synd, dit ingen orenlighet kan intränga och der de rättfärdige skola regera för evigt. Tänk dig en stad, icke byggd af menniskohänder, der husen icke åldras med tiden, hvars invånare icke anteckas i någon annan mantalslängd än i lifvets bok, som är himmelens adresskalender. Tänk dig en stad, genom hvars gator ingen ström af brådskande affärslif löper, ingen dyster likvagn långsamt skrider till grafven med sin börda, en stad utan nöd eller grafvar, utan synder eller sorger, utan bröllop eller liktåg, utan födelser eller begrafningar; en stad, hvars herrlighet består i att hafva Jesus residerande som konung derinne, englar till skyddsvakt, helgon till medborgare.

Vi tro, att himmelen lika mycket är en plats och lika mycket är en stad som New York eller London eller Paris är det. Men under det jordiska städer försvinna, består denna stad för evigt. Det är staden med de fasta

grundvalarne, hvars byggmästare och grundläggare är Gud. Några af de herrligaste städer som någonsin funnits på jorden hafva saknat tillräckligt starka grundvalar.

TYRUS OCH SIDON.

Tag såsom exempel Tyrus och Sidon. Dessa städer täflade med hvarandra såsom i våra dagar New York och Filadelfia. Då patriarken Jakob gaf sina söner den sista välsignelsen, talade han om Sidon. Vid fördelningen af Kanaans land mellan Israels stammar under Josuas tid, tyckas Tyrus och Sidon hafva fallit på Assers lott, ehuru aldrig de gamla inbyggarne fullt kunde utdrifvas. I Markus 3: 7, 8 heter det:

"Jesus drog sig bort med sina lärjungar till hafvet. Och en stor mängd följde från Galileen. Och från Judeen och från Jerusalem och från Idumeen och från andra sidan Jordan och från trakten vid Tyrus och Sidon kom en stor mängd till honom, då de hörde, huru stora ting han gjorde."

Vidare finna vi i Apg. 27: 3, att höfvitsmannen, som förde Paulus såsom fånge till Rom, der han skulle inställa sig för kejsaren, lade till med skeppet vid Sidon och lät Paulus besöka några af sina vänner der "för att få omvårdnad." Häraf har man slutit till, att vid denna tid en kristen församling funnits der, ehuru folket i allmänhet dyrkade "himmelens drottning," hvilken alltid framstäldes krönt med nymånen.

Som vi veta, finnas ännu i dag menniskor hvilka tillbedja en "himmelens drottning," hvilken de abilda med månen under hennes fötter. Äfven hebreerna föllo i samma afgudadyrkan, då de sågo "månen vandra i glans" öfver Palestinas klara himmel och hänfördes af

hans skönhet. Jeremia berättar (7: 18), "att barnen hemta veden, och fäderna göra upp elden och qvinnorna knåda degen, att de skola baka kakor åt himmelens drottning och offra dryckoffer åt främmande gudar."

Till svar på profetens förebråelse härför höra vi dem (44: 16, 17) säga:

"Hvad beträffar det ord som du talat till oss i Jehovahs namn, vilja vi icke lyssna till dig; utan vi vilja göra efter allt det ord som gått från vår mun, bränna rökelse för himmelens drottning och offra henne dryckoffer, såsom vi hafva gjort."

Intet under att vi litet längre fram i samma bok höra ett språk sådant som detta:

"Herren kunde icke längre uthärda för edert onda väsendes skull och för de styggelser, som I bedrefven; derför är edert land vordet ödslighet, till ett vidunder och en förbannelse, så att ingen bor derinne i denna dag."

I uppståndelsen skola de hvarken gifta sig eller bortgiftas, och det skall icke vara någon "drottning i himmelen."

Tyrus omtalas af Josua såsom "en stark stad" och både Jesaja och Hesekiel veta att tala om denna stad. Det finnes i sjelfva verket rätt mycket i bibeln om Tyrus. Nebukadnesar, Alexander den store och andra konungar hafva kämpat om denna plats och tallösa lif gått förlorade under strider att intaga hvad som nu blott är en ruin. Alexander förstörde en gång staden, men den återuppbyggdes snart derpå. Vi finna i Guds ord beskrifningar öfver hvad denna stad en gång var, af hvilka vi kunna bilda oss en föreställning om dess skönhet. Hela 27 kapitlet af Hesekiels profetiors bok handlar om Tyrus.

"Säg till Tyrus," heter det, "som bor vid hafvets ingångar och som handlar med många fjerran kusters folk: så säger Herren Jehovah: Tyrus, du har sagt: jag är fullkomlig i skönhet. Dina gränser äro i hafvets hjerta; dina byggmästare hafva fulländat din skönhet. Allt ditt brädverk hafva de gjort af cypresser från Senir; de hafva tagit cedrar från Libanon att göra dina master af." Vidare: "Fin byssus med broderier från Egypten utbredde du att tjena dig till segel; af blå och röd purpur från Elisas öar var ditt soltält." Ett stycke längre ned läsa vi: "Dina rikedomar och handelsvaror, dina sjömän, lotsar och skeppstimmermän, dina handlande och alla dina krigare jemte hela den befolkning, som är i dig, skola förlisa midt i hafvet på din undergångs dag."

I följande kap. heter det: "Ditt hjerta förhäfde sig öfver din skönhet; du har förderfvat din vishet för din glans. Derför skall jag störta dig till jorden och göra dig till ett skådespel för konungarna."

De förfärliga förutsägelserna om stadens fall hafva alla gått i bokstaflig uppfullelse. I kap. 2: 6 börja dessa med orden: "Så säger Herren Jehovah: Se jag är emot dig, Tyrus, och skall låta många folk resa sig mot dig, såsom hafvet låter sina vågor torna sig. De skola förstöra Tyrus' murar och bryta ned hennes torn; ja, jag skall till och med bortsopa stoftet af henne och göra henne lik en klippas spets. Hon skall varda ett skär i hafvets midt, der man utbreder fisknät; ty jag har talat, säger Herren Jehovah; hon skall varda ett byte för folken."

Resande beskrifva nu platsen der Tyrus låg som "en hop ruiner, krossade hvalfbågar och grifter, vacklande murar och torn med inga andra invånare än några få utsvultna uslingar." En stor del af staden står nu

under vatten; några af dess ruiner bilda ett skär, hvarest nät utbredas, och det har i sanning blifvit likt en kal och naken "klippspets!"

Så förgår verldens herrlighet. Denna bok omtalar en stads herrlighet, af hvilken vi ej längre se några spår, men den har dock varit till. Den berättar oss ock om en större stads herrlighet, som vi ej hafva sett, men som vi skola se, om vi blott följa ordets anvisning.

"O land! du sälla andars land,
Der Herren Gud sjelf bor!
Högt öfver stjernehimlens rand,
Långt från förgänglighetens strand,
Der skall vår glädje blifva stor,
Der Herren Jesus bor.

Der blir oss ljuft, der blir oss godt,
Der blir oss allt beskärdt;
Hur Gud än skiftar här vår lott,
Ett himmelskt hemland vi dock fått:
Hvad fins på jorden väl så värdt,
Att hållas dyrt och kärt?

Der ofvan skyn är detta land
Ej ögat ser det här;
Dess skatter fattar ej vår hand,
Ty bortom dödlighetens strand,
Der Frälsaren och Fader är,
Vårt hemland, det är der."

VÅRA NAMN ÄRO TECKNADE DER.

Vi hafva hört talas om två män, som en morgon just före soluppgången råkade i tvist om hvar på himmelen solen först skulle visa sig. De blefvo så häftiga, att de kommo i slagsmål med hvarandra, och slogos så

tappert, att då solen gick upp, ingendera af dem kunde se den. Så finnas ock menniskor, som hålla på att disputera om himmelen, tills de disputera sig bort derifrån; och ännu flera disputera så länge öfver helvetet, tills de sjelfva disputera sig dit.

Hebreerna tala i sina skrifter om tre olika himlar. Luften eller jordens atmosfer är den första; firmamentet der stjernorna äro belägna är den andra, men ofvanför denna befinner sig himlarnas himmel, hvarest Guds tron är och Herrens boningar — dessa ljusets och fridens hyddor, som äro de saligas hemvist, återlösarens och hans återlöstas hem.

Detta är den himmel, hvarest Kristus är. Om denna plats läsa vi i 5 Mos.: "Se, himmelen och alla himlars himmel är Jehovahs, din Guds, och jorden med allt som är i henne."

I 2 Kor. 12 säger Paulus, i det han talar om sig sjelf: "Jag kände en man i Kristus för fjorton år sedan, som rycktes upp ända till tredje himmelen, om i en kropp vet jag ej eller utom kroppen, jag vet det ej, men Gud vet det."

Somliga hafva undrat hvad som kan menas med "den tredje himmelen." Det är Guds boning, dit stormarna icke nå. Der sitter den omutlige domaren. Då Paulus rycktes upp dit, hörde han sådant, som ej var tillbörligt för en menniska att uttala, och han såg sådant, som han icke kunde omtala här nere. Ju högre vi komma i de andliga tingen, desto närmare tyckas vi vara himmelen. Der skola till slut våra önskningar uppfyllas. Väl må vi utropa med psalmisten: "Ett har jag bedit af Herren, det vill jag begära; att jag måtte få vara i Herrens hus i alla mitt lifs dagar för att skåda Herrens ljuflighet och tillbedja i hans tempel" (Ps. 27: 4).

Kristus sjelf har försäkrat oss, att våra namn äro skrifna i himmelen, om vi blott äro hans. I Luk. 10: 20 läsa vi: "Dock, glädjens ej deröfver, att andarne äro eder underdåniga; utan glädjens deröfver, att edra namn äro inskrifna i himlarna."

Någon tid förrän dessa ord yttrades af vår frälsare, hade han kallat tillsammans sjuttio af sina lärjungar och parvis utsändt dem att förkunna det glada budskapet i Galileens och Judeens städer. Det fins menniskor nu för tiden, som icke tro på väckelser. Och likväl har verlden aldrig skådat en större väckelse än den, som pågick under de tre eller fyra år Johannes döparen och Jesus predikade och som efterföljdes af apostlarnas och lärjungarnas verksamhet, sedan Jesus lemnat jorden. Sannolikt funnos då många menniskor, som stodo emot äfven den väckelsen. Tilläfventyrs kallade de den en "krampaktig öfverretning" och vägrade att tro på den. Kanske sade de att det var ett "nio dagars under, som inom kort skulle förgå, utan att lemna några spår efter sig." Utan tvifvel talade menniskor då för tiden alldeles så, som de nu göra. Alltifrån Kristi och hans apostlars tid har det städse funnits menniskor, hvilka stått emot Guds verk — och det somliga, hvilka gifvit sig ut för att vara Jesu lärjungar — blott och bart derföre att det ej har gått till på det sätt de velat. När Guds Ande kommer, verkar han på sitt eget sätt. Vi måste lära oss att vi icke få utstaka några kanaler för hans nåds strömmar; ty då han kommer, vill han verka på sitt eget sätt.

De utsända lärjungarne kommo emellertid tillbaka efter fullbordadt verk. Anden hade verkat med dem; de onda andarne voro dem underdåniga; de hade haft makt öfver sjukdomar; de hade haft välde öfver fienden; framgång hade följt dem på deras väg. De hade tro-

ligen ett slags jubelmöte, då Kristus kommer in och säger: "glädjens icke deröfver, att andarna äro eder underdåniga; utan glädjen eder deröfver, att edra namn äro inskrifna i himmelen." Detta ställer oss ansigte mot ansigte med läran, att man kan blifva viss om sin benådning. Jag har öfver allt inom kristenheten träffat många menniskor, hvilka icke gilla den läran. De tro ej att det är möjligt för oss att i detta lifvet veta, om vi äro frälsta eller icke. Men om så vore, huru skola vi komma ifrån detta så tydliga vittnesbörd? Huru skulle jag kunna glädjas öfver att mitt namn är skrifvet i himlarna, om jag ej visste det? Dessa lärjungar skulle glädja sig att deras namn redan voro der. Ja, hvarje Guds barns namn har i förväg blifvit uppsändt dit för att införas i lifvets bok.

Ett sällskap amerikaner, som för några år sedan reste från London till Liverpool, beslöt att vid framkomsten taga in på Nord-Vestra hotellet; men då de anlände, funno de att alla rum redan flera dagar varit upptagna. Högligen missnöjda togo de sina reseffekter och skulle just begifva sig af derifrån, då de märkte ett fruntimmer i sällskapet, som gjorde sig i ordning att stanna.

"Skall ni icke också resa?" frågade de.

"Nej," svarade hon, "jag har goda rum, som blott vänta på mig."

"Hvad! Huru kan det hänga ihop?"

"Åh," sade hon, "jag telegraferade i förväg för några dagar sedan."

Det är nu just hvad Guds barn göra; de sända sina namn förut. Under det de ännu äro här nere på jorden, försäkra de sig om platser i Kristi boningar deruppe. Om vi äro sanna Guds barn, hafva våra namn gått förut; och rum skola stå i ordning för oss

vid slutet af resan. Vi äro blott pilgrimer här nere, vi äro fjerran från vårt hem. Under det kriget pågick mellan nord- och sydstaterna, begärde soldaterna på slagfältet intet bättre att bo i än tält. Men de längtade att kriget skulle sluta för att få komma hem. På slagfältet åter frågade de icke efter några palatser eller beqväma hus. Så pågår ock nu midt ibland oss en förskräcklig strid; en gång, när striden är förbi, skall Gud kalla oss hem. Tält äro goda nog för oss under resan genom denna verlden. Det varar endast en natt, och så skall den eviga dagen gry.

LIFVETS BOK.

Två fruntimmer sammanträffade för icke länge sedan på ett jernvägståg. Den ena reste till Ohio, den andra till New Orleans. Innan de kommo fram till Cairo, hade de fattat stark tillgifvenhet för hvarandra, och Ohio-damen sade till den, som skulle fara till New Orleans:

"Jag önskade att ni ville stanna några dagar i Cairo, jag skulle då söka bereda er all möjlig trefnad."

"Ja," svarade den andra, "det skulle vara mig ett stort nöje; men jag har packat in alla mina saker och sändt dem i förväg och har ingenting med mig utom hvad jag har på mig, och det kan vara godt nog att resa i."

Jag lärde häraf en sak. "Nästan hvad som helst," sade jag, "kan vara godt nog att resa i; och det är bra mycket bättre att under det vi färdas till himmelen hafva våra skatter och klenoder i godt förvar derstädes, än att slita ut dem under vår mödosamma, pröfvande jordiska resa."

Himmelen är segerns och triumfens plats. Här är slagfältet; der är triumftåget. Här är svärdets och spjutets land; der är segerkransens och kronans land. O, hvilken glädjeström skall ej genomila alla de saligas hjertan, då antalet af deras segrar blir fullt i himmelen, då döden sjelf, den sista af alla fiender, skall blifva slagen och satan skall släpas som fånge vid hjulen på Kristi triumfvagn! Menniskor må sätta sig emot läran om möjligheten af full trosvisshet så mycket de vilja, så läres den dock tydligen i skriften.

BÖCKERNAS ÖPPNANDE.

Många skratta åt föreställningen, att det skulle finnas böcker i himlen; men hos profeten Daniel (12: 1) finna vi följande utsaga: "I den tiden skall Mikael, den store fursten, som står för ditt folks barn, stå upp och det skall varda en tid af bedröfvelse, sådan som aldrig varit sedan menniskor vordo till och intill den tiden. Och i den tiden skall ditt folk frälsas, nämligen hvar och en som befinnes vara skrifven i boken."

En förskräcklig tid stundar för jorden, mörkare dagar än vi någonsin sett; men de, hvilkas namn äro skrifna i lifvets bok, skola varda frälsta.

Åter läsa vi i Fil. 4: 3: "Ja, jag beder ock dig, min medkamrat i äkta mening, gif dessa, som hafva kämpat med mig i evangelii tjenst, ditt bistånd, med Klemens jemväl och mine öfriga medarbetare, hvilkas namn äro i lifvets bok."

I sitt bref till de kristna i Filippi, der han rönt så mycket motstånd och till och med blifvit kastad i fängelse, uttrycker sig Paulus i sak så: "helsa till de goda bröder och systrar som arbetade tillsammans med mig och hvilkas namn äro i lifvets bok." Detta visar, att

man redan i kristendomens första dagar lärde fullkomlig visshet om frälsning. Hvarför skulle vi då nu ej lära den och tro den? Jag har hört af resande i Kina, att kineserna vid sina domstolar hafva två stora böcker. Då en person blifvit förhörd och befunnen oskyldig, skrifver man hans namn i lifvets bok; om han deremot befunnits skyldig, inskrifves han i dödens bok. Jag tror fullt och fast, att hvarje man och qvinna har sitt namn antingen i lifvets eller dödens bok. Ditt namn kan ej stå i båda böckerna på samma gång; du kan ej samtidigt vara i lifvet och i döden; och det är din företrädesrätt att med visshet veta, i hvilkendera boken du står.

I Uppb. 13: 8 heter det: "Och alla som bo på jorden skola hylla honom, de hvilkas namn icke äro skrifna i lammets lifsbok, hvilket slagtades före verldens grundläggning." I kap. 20: 12 af samma bok läses: "Och jag såg de döda, de små och de store, stå inför tronen; och böckerna öppnades, och en annan bok öppnades, som är lifvets; och de döda dömdes efter hvad som var skrifvet i b:ckerna i enlighet med sina gerningar." I kap. 21: 27 står: "Och i den (staden) skall ingenting orent ingå, ingenting som gör styggelse eller lögn, utan blott de som äro skrifna i lammets lifs bok."

Ingen sann frid, intet sant hopp, ingen sann tillfredsställelse kan finnas, der ovisshet råder. Jag är ej duglig för Guds tjenst, jag kan ej gå ut och arbeta för Gud, om jag är i tvifvelsmål om min egen frälsning.

INTET RUM FÖR TVIFVEL.

En moder har ett sjukt barn, som just sväfvar mellan lif och död. Den stackars modern får ingen ro. Du har några vänner på ett tåg, som förolyckats.

Man berättar, att tjugo af passagerarne blifvit dödade eller sårade, men hvilka vet man ännu icke. Du sväfvar i en förfärlig ovisshet och får hvarken rast eller ro, förrän du fått reda på verkliga förhållandet. Skälet, hvarför det i de kristna kyrkorna finnes så många, som ej vilja gå ut och hjelpa andra, är att de ej äro säkra på att de sjelfva äro frälsta. Om jag trodde att jag sjelf hölle på att dö, skulle jag vara föga lämplig att sköta andra dödssjuka. Innan jag kan hoppas draga någon annan upp ur vattnet, måste jag sjelf hafva fått fotfäste på land. Vi kunna få fullkomlig visshet, om vi blott vilja. Det är ej nog att *känna* att det är väl med oss; vi måste *veta* det. Vi måste läsa klart och tydligt vår rätt till de himmelska boningarna. Aposteln Johannss säger: "mina älskade, vi äro nu Guds söner." Han säger ej att vi en gång skola blifva det.

När man frågar menniskor, om de äro kristna, får man af somliga de besynnerligaste svar. Några svara på den frågan: "ja, jag får fäl hoppas, att jag är det." Antag att någon frågade mig, om jag är amerikan, skulle jag väl svara: "ja, jag får väl hoppas, att jag är det?" Jag vet ju, att jag är född i Amerika; och lika visst vet jag ock att jag vardt född af Anden för mer än tjugo år sedan. Alla fritänkare i verlden skulle ej kunna öfvertyga mig om att jag ej har en annan ande nu än jag hade, innan jag blef kristen. "Det som är födt af kött är kött, och det som är födt af Ande är ande." En menniska kan af sitt förändrade lif lätt märka, om hon är född af Anden. Kristi Ande är en ande af kärlek, frid, glädje, ödmjukhet och saktmod; vi finna snart, om vi äro födda af den Anden eller ej; vi behöfva ej vara i ovisshet. Job lefde långt tillbaka i den gråa forntiden; men han visste att han var frälst. Olyckans mörka vågor slogo öfver honom; men midt i

stormen höra vi honom ropa: "Jag *vet* att min förlossare lefver." Det var ingen blott gissning.

En menniska kan hafva sitt namn skrifvet i de yppersta tideböcker på jorden, men dessa urkunder kunna gått förlorade; hon kan hafva det uthugget i marmor, och dock kan det utplånas; en from stiftelse kan bära hennes namn och likväl kan hon snart vara förgäten; men från de rullor som föras deruppe skall aldrig hennes namn utskrapas. Att söka odödliggöra sitt namn på jorden är som att skrifva på sanden vid hafvets strand; för att blifva odödlig måste det inristas i den eviga klippan i himmelen. Ingen menar att Pontius Pilatus var ett helgon, derför att han omnämnes i trosbekännelsen. Någon har sagt, att rätta sättet att se, om våra namn äro skrifna i lifvets bok, är att studera helgelsens verk i våra egna hjertan. Det behöfves ingen underbar röst från himmelen, intet utomordentligt tecken, ingen ovanlig känsla. Vi behöfva blott finna, att våra hjertan längta efter Kristus och hata synden och att vår vilja är lydig de gudomliga buden.

Vi kunna vara vissa om att ingen blifver frälst blott derför att han tillhör något visst kyrkosamfund, ehuru hvarje omvänd menniska borde vara förenad med ett sådant. När Daniel dog i Babylon, beh¨fde ingen leta fram någon gammal kyrkobok för att få reda på, om allt var väl med honom. När Paulus vardt halshuggen af Nero, behöfde ingen se igenom någon kommunikantlista för att få veta, huruvida han var ett af Kristi vitnen eller ej. De lefde så, att verlden visste hvad de voro. Paulus säger: "jag är viss på, att han är mägtig att förvara mitt anförtrodda gods för den dagen." Det är *visshet*. "Hvem skall skilja oss från Kristi kärlek?" frågar han; "hvarken lif eller död eller änglar eller furstadömen eller makter eller närvarande

ting eller tillkommande ting." Han utmanar dem alla i full visshet om att de ej kunna skilja honom från den Guds kärlek som är i Kristus. Det är att vanära Gud att så der hålla på att "hoppas och endast hoppas, att man skall blifva frälst."

FALSKA BEKÄNNARE.

Emellertid finnas några, hvilka *icke* borde hafva visshet om att de äro frälsta. För en oomvänd församlingsmedlem är det i hög grad olyckligt att hafva visshet. Några finnas, som gifva sig ut för att ega stor förvissning, men som ej borde hafva någon sådan, de nemligen, hvilkas lif icke svarar deremot. Denna klass af menniskor förebildas af mannen i bröllopet, som icke hade bröllopskläder.

Falske bekännare likna vissa liljor, som äro vackra till utseendet, men lukta illa. De äro torra skal utan någon kärna. De gamle kosrfararne brukade bära ett måladt kors på axlarna. Så finnas en hel mängd menniskor i våra dagar, som taga på sig kors, hvilka äro lika lätta — endast ordensdekorationer — ginvägar till ära och anseende — granna skyltar som tala om strider som aldrig kämpats, om en krona, som man aldrig täflat om.

Man kan ofta få se en död fisk flyta med strömmen, men man har aldrig sett en död fisk simma emot den. Så är det ock med den falske bekännaren, med skrymtaren. Munnens bekännelse är att flyta med strömmen; hjertats bekännelse är att simma emot strömmen utan att fråga efter huru stark den är. Den helgade och den icke helgade menniskan betrakta himmelen mycket olika. Den icke helgade menniskan väljer himmelen helt enkelt emedan hon föredrager den fram-

för helvetet; hon menar, att om hon måste gå till ettdera af dessa ställen, ville hon hellre försöka sig på himmelen. Han liknar en jordegare som får sig erbjuden en egendom i ett annat land, hvarest det lär finnas en guldgrufva. Han har ingen lust att lemna allt hvad han eger och ge sig åstad på vinst och förlust. Men om han blir landsförvist och endast har att välja emellan att lefva i en vildmark eller arbeta i en stenkolsgrufva å ena sidan och att slå sig ned på egendomen med guldgrufvan å den andra, kan ingen tvekan komma i fråga. Den opånyttfödda menniskan tycker bättre om himmelen än om helvetet; men hon tycker allra bäst om denna verlden. När döden stirrar henne i ansigtet, tänker hon, att hon skulle vilja komma till himmelen. Men en sann kristen sätter himmelen högre än allt annat och är alltid villig att gifva upp verlden. Alla vilja efter döden njuta af himmelens sällhet; men de vilja ej vara himmelskt sinnade, under det de lefva. Den kristne har fått ett säkert löfte om det himmelska hemmet, och der är intet rum för tvifvel.

Så länge arfvingen till en stor förmögenhet ännu är ett barn, tänker han mera på en dollar i sin ficka än på hela sitt arf. Så blifva ock stundom somliga kristna mera upplifvade af ett hastigt öfvergående nöje än af sin rätt till den eviga herrligheten. Inom kort skola vi vara der. Hvilken herrlig tanke! Allting är i ordning. För det ändamålet for Kristus upp till himmelen. Inom kort skola vi vara hos honom.

Ack, snart är jag hemma hos Gud!
Ja, det närmar sig äfven för mig;
Många älskade, dyra hos Gud
Hafva länge mig väntat till sig.
Der hos Gud, der hos Gud!
Ack, snart är jag hemma hos Gud!

Himmelen.

DESS RIKEDOMAR.

Mitt sälla hem.

Jerusalem mitt sälla hem!
Namn alltid kärt för mig!
När skall min möda få sitt slut
I frid och fröjd i dig?

När skall jag dina murar se
Och perleportar mång'?
När får jag stämma upp i dig
Min evigt glada sång?

Ja när, du heliga Guds stad!
Får jag uppgå till dig,
Der sången aldrig svinner bort,
Ej sabbat ändar sig?

Så skön som du ej Eden var,
Ty dig ej synden når;
O, kära hem, från stormig stig,
Min längtan till dig står.

Si, segerkrönt kring Lammet står,
En helgonskara stor,
Och oupphörligt ökas den
Af vänner ifrån jord.

Jerusalem, mitt sälla hem!
Min längtan ökar sig;
Då skall min möda få sitt slut,
När jag får fröjd i dig.

KAPITEL V.

DESS RIKEDOMAR.

"Läggen upp åt eder skatter i himlarna; ty der eder skatt är skall ock edert hjerta vara." Mat. 6: 20.

Ingen tycker sig vara rik, förrän han har allt hvad han kan önska sig. Mycket få äro derför nöjda med sina jordiska egodelar. Att åstunda någonting, som man ej kan få, är ett slags fattigdom. Ju rikare en menniska är, desto större är derför stundom hennes fattigdom. Någon har sagt: att samla rikedomar fordrar möda, att bevara dem förorsakar oro, att missbruka dem ådrager skuld, att förlora dem vållar sorg. Det är ett stort misstag att fästa så mycken vigt vid rikedomar som vi göra.

Men det finnes ett slags rikedomar, hvilka vi icke kunna nog värdera, sådana som aldrig förgås. Det är de skatter, hvilka förvaras i himmelen för deras räkning, som i sanning tillhöra Gud.

Huru rika och upphöjda vi än må vara här nere, sakna vi dock alltid något. De rika njuta vanligen minst af det största företräde de hafva framför de fattige, nämligen tillfälle att lefva för att bereda sin lycka. Verldsliga rikedomar hafva aldrig gjort någon menniska sant lycklig. Vi veta också alla, huru lätt de taga vingar och flyga sin kos. Det berättas om Midas, att hvad helst han vidrörde vardt förvandladt till guld;

men med sina långa åsneöron var han ej mycket lyckligare för det. Det ligger en hel del sanning i många af dessa gamla sagor. Penningar liksom tid borde ej ödas bort, men jag beklagar den menniska, som har mera af någotdera än han vet hvad han skall göra med. Det fins ej ett sannare ordspråk, än att en menniska genom att göra godt med sina penningar liksom trycker Guds stämpel på dem och förvandlar dem till gångbart mynt, för hvilket himmelens varor kunna köpas. Men alla verldens rikedomar skulle ej kunna köpa en själ in i himmelen. Frälsningen måste mottagas såsom en fri gåfva, om hvilken man endast behöfver bedja för att få den. Det finnes ingen menniska så fattig, att hon icke kan blifva en himmelsk millionär.

GULD — EN DÅLIG BEVARARE AF LIFVET.

Huru många dyrka ej guldet i våra dagar! Der kriget har slagit tusenden, har vinstbegäret slagit millioner. Dess historia i alla tidsåldrar är historien om slafveri och förtryck. Hvilket herravälde utöfvar det ej i detta ögonblick! Grufvan med sina trälar, plantagen med sina svettdrypande arbetare, torget och börsen med sina kunders tärda och ängsliga ansigten erbjuda blott några exempel på guldets beklagansvärda slafvar. Titlar och äreplatser äro dess belöningar, troner stå till dess förfogande. Bland dess rådsherrar äro konungar och många af jordens mägtige och store äro dess undersåtar. Vinstbegärets ande söker att förvandla sjelfva jordklotet till guld. Det berättas, att Tarpeia, dotter till kommendanten å den på Kapitolinska kullen belägna borgen, vid åsynen af de sabinske soldaternes gyldene armband låtit locka sig att släppa in dem i fästet mot löfte, att hon skulle erhålla hvad de samtlige buro på venstra

armen. Saken uppgjordes; sabinerna höllo sitt löfte. Tatius, deras anförare, var den förste, som lemnade sina armband och sin sköld. Derpå kastade hvar och en bland soldaterna de så mycket åstundade skatterna öfver förräderskans hufvud, till dess hon dignade ned under deras tyngd och uppgaf andan.

Så tryckes mången menniska till jorden under guldets tyngd.

När ångaren Central Amerika gjorde haveri, befunno sig om bord på fartyget flere hundra guldgräfvare, hvilka voro på återvägen till sina hem, familjer och vänner. De hade förvärfvat stora rikedomar och väntade mycken lycka af de njutningar, dessa skulle bereda dem. Men i deras fasansfulla belägenhet förlorade guldet sin dragningskraft för dem. De togo af sig de bälten, i hvilka de förvarat sina skattter och kastade dem åt sidan. Hela säckar med glänsande guldstoft tömdes på kajutans golf. En af männen hälde ut guld för hundratusen dollars värde och uppmanade hvem som ville att taga det. Men girigheten hade fått sin öfverman — ingen brydde sig om att samla upp guldet. Dyra vänner, det är godt och väl att hafva guld, men understundom är det en dålig bevarare af lifvet. Stundom är det en förkrossande tyngd, som trycker oss ned i afgrunden.

Pastor John Newton gjorde en dag besök i en familj, som genom en eldsvåda förlorat allt hvad de egde. Han helsade den fromma hustrun med orden:

"Jag lyckönskar er, min fru."

Förvånad och nära att känna sig sårad, utropade hon:

"Hvad, lyckönskar ni mig till förlusten af all min egendom!"

"Ack nej," svarade han, "men till att hafva så mycken egendom qvar, som elden icke kan komma åt."

Denna anspelning på hennes verkliga skatter hämmade hennes sorg och ingaf stilla undergifvenhet under Guds vilja.

I Ordspråksboken läsa vi:

"I den rättfärdiges hus är stor rikedom, men den ogudaktiges vinst är vansklig."

Jag har aldrig sett något döende Guds barn, som varit rikt på himmelska skatter, sakna jordens rikedomar; jag har aldrig hört någon sådan säga, det han haft så mycket, att han ej gerna ville utbyta det mot Gud och himmelen.

"VATTENLOGGAD."

En af mina vänner omtalade, att han för några år sedan stod vid floden Mersey i Liverpool och såg huru ett fartyg med mycken möda bogserades in i hamnen; det låg nere ända till vattenbrynet, och han undrade öfver, att det ej sjönk. Strax derefter kom ett annat fartyg utan någon hjelp alls; det behöfde icke bogseras, utan seglade rätt upp för Mersey, lemnande de andra fartygen efter sig. På gjord förfrågan fick han veta, att det fartyg, som måste bogseras in, var hvad man kallar "vattenloggadt," att det var lastadt med lump, eller något dylikt, men sprungit läck och delvis sjunkit, hvarför det var ett svårt arbete att få det in i hamnen.

Det är nu min tro, att det finnes många, som bekänna sig vara kristna, ja kanske icke så få, hvilka verkligen äro kristna, som blifvit "vattenloggade." De hafva för många jordiska skatter och det kräfver nästan hela församlingens arbete, hela församlingens andliga kraft att se efter dessa verldsliga kristna, att afhålla dem från att helt och hållet gå tillbaka till verlden. Ja, om hela församlingen, så som John Wesley uttryc-

ker sig, "allvarligt och ihärdigt grepe verket an," hvilken kraft skulle hon icke äga, huru snart skulle hon icke nå verlden och dessa stora massor! Men vi kunna ej eröfra verlden, emedan församlingen sjelf blifvit så verldslikställig, så verldsligt sinnad. Många undra hvarför de ej tillväxa mera i nåden, då den enkla förklaringen är den, att deras tankar äro mera upptagna med jorden och dess ting än med Gud och hans verld.

Ordets tjenare skulle icke behöfva uppmana menniskorna att lefva för himmelen, om deras skatt vore deruppe. De kunde då icke låta bli att lefva för himmelen, ty deras hjertan skulle vara der; och om deras hjertan skulle vara der, skulle deras tankar vara der, och deras lif skulle der hafva sin medelpunkt.

En liten flicka sade en dag till sin moder:

"Mamma, min söndagsskollärare påstår, att denna verlden endast är en plats, der Gud låter oss lefva en tid för att bereda oss för en bättre verld. Men, mamma, jag ser ingen bereda sig derför. Jag ser dig ställa dig i ordning för att resa till landet, och tant Elisa ställer sig i ordning för att komma hit; men jag ser ingen ställa sig i ordning att fara till den bättre verlden. Hvarföre göra de ej det?"

En herre i de södra staterna hade före kriget en troende slaf. När hans husbonde dog, sade man till slafven, att han hade gått till himmelen.

Den gamle slafven skakade på hufvudet. "Mig vara rädd," sade han, "massa inte gått dit."

"Huru då?" frågade man.

"Jo, för när massa gå till Norden eller resa till källorna, talar han om det en lång tid och gör sig i ordning. Jag aldrig hört honom tala om att gå till himmelen, aldrig sett honom göra sig färdig att gå dit."

Sålunda finnes det många, som ej ställa sig i ordning. I sin predikan på berget lär oss Kristus: "Samlen eder skatter i himlarna, der hvarken mal eller rost förstöra, och der tjufvar icke bryta sig in, ej heller stjäla; ty der eder skatt är, der är ock edert hjerta."

HJERTATS SKATTER.

Det fordras icke lång tid för att få reda på, hvar en menniskas skatt är. Efter en qvarts timmes samtal med de flesta menniskor kan man säga, om deras skatter äro på jorden eller i himmelen. Tala med en patriot om hans fädernesland, så får du se hans ögon glänsa; du märker genast, att hans hjerta är med i saken. Tala med några af våra affärsmän och säg dem hvar de kunna vinna ett tusen dollars; så ser du huru intresserade de blifva; deras hjerta är der. Tala med folk af god ton om det sista modet, så får du dem genast intresserade; tala med statsmannen om politiken, så blir han genast lifvad; deras hjertan äro der. Men tala med ett Guds barn, som samlar skatter i himmelen, om det framtida hemmet, om himmelens herrlighet, så skall du få se, hvilken hänförelse det väcker hos honom. "Der eder skatt är, der är är ock edert hjerta."

Nu har Herren lika mycket befalt menniskan att "samla skatter i himmelen" som att icke stjäla. Somliga tro, att det icke fins några andra bud än de tio som gåfvos på Sinai; men när Jesus Kristus var här på jorden, gaf han oss en hel mängd andra bud. Det är ett annat bud i bergspredikan, som lyder så: "Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall äfven allt annat tillfalla eder." Och här är ännu ett, att vi skola samla skatter i himmelen och icke på jorden.

Skälet hvarför det finnes så många krossade hjertan i vårt land, skälet hvarför det finnes så många missnöjda är det, att de hafva samlat sina skatter härnere.

Huru litet detta guld, efter hvilket många så ifrigt sträfva, är värdt, visas af följande historia, som d:r Arnot brukade berätta. Ett fartyg, som för en skara emigranter, har drifvits ur sin kurs och kastats som vrak på en öde ö, fjerran från all mensklig hjelp. Det är ej möjligt att komma derifrån. Men besättningen har ett godt matförråd. Oceanen omgifver dem; men de hafva godt om säd, en präktig jordmån och en lifvande sol, så att det icke är någon fara. Innan jorden börjat odlas, har emellertid några af dem som utsändes för att undersöka ön, der upptäckt en guldgrufva. Så börja de gräfva. De arbeta dag efter dag, månad efter månad och samla stora högar af guld. Men våren har gått förbi och ännu har icke ett enda fält blifvit röjdt eller plöjdt, icke ett enda korn blifvit sådt i jorden. Sommaren kommer och deras rikedom ökas, men — deras matförråd minskas. De börja inse, att deras guldhögar äro utan allt värde. Hungersnöden stirrar dem i ansigtet. Nu rusa de till skogarna, fälla träd, gräfva upp rötter, plöja jorden, så säden. Det är för sent! Vintern har kommit och deras utsäde förruttnar i jorden. De dö af brist midt ibland sina skatter.

Vår jord är den lilla ön; evigheten är oceanen deromkring; på denna strand äro vi kastade. Der fins lefvande säd, men guldgrufvorna hafva största dragningskraften. Vår och sommar tillbringa vi der; vintern kommer öfver oss under arbetet. Äro vi utan lifvets bröd, och vi gå förlorade. Må då vi som äro kristne, sätta så mycket större värde på det *hem*, der de skatter finnas, som ingen kan taga bort.

Det lider till ändan på sorger och strid
För alla, som funnit i Jesus sin frid;
Förlossningens timma är snarligt för hand,
O gläd dig, min själ! ty då lossnar ditt band.

Det lider till ändan på smälek och spott;
Den vägen är salig som frälsaren gått.
O, håll mig blott vaken i tro och i bön,
Att jag ej till sist må förlora min lön.

Det lider till ändan, o, pris vare Gud!
Snart kommer min Jesus och hemtar sin brud·
Då får jag för evigt i himmelen bo,
Då får jag långt mera än jag kunnat tro.

EN LEKTION VID SVARTA TAFLAN.

Då jag för några år sedan var i San Francisco, gick jag första söndagen jag var der i en söndagsskola. Det var en regnig dag, och barnen voro så få, att föreståndaren tänkte på att hemförlofva dem. Emellertid inbjöd han i stället mig att tala till hela skolan såsom en klass. Dagens text var ett språk ur bergspredikan: "Samlen eder icke skatter på jorden, der mal och rost förstöra, och der tjufvar bryta sig in och stjäla."

Jag bad en ung man komma fram till svarta taflan; och vi började jemföra något af hvad somliga menniskor hafva på jorden med något af hvad andra hafva i himmelen.

"Nämnen nu," sade jag, "någon jordisk skatt." De ropade alla: "Guld."

"Godt," sade jag, "jag förmodar det är eder förnämsta skatt här ute i Kalifornien. Låt oss nu fortsätta; nämn någon annan."

En annan gosse ropade: "åkrar."

"Ja," svarade jag, "vi skrifva upp 'åkrar'. Hvad är det mer som folket här ute i Kalifornien sätter värde

på, som de fästa sina hjertan vid?" — "Hus." "Skrif upp det. Hvad mer?" — "Nöjen," "ära," "rykte." — "Skrif upp dem."

"Affärer." — "Ja," svarade jag, "en mängd menniskor hafva sina hjertan begrafna i affärer; skrif upp det."

En af dem svarade, som om han vore litet rädd: "kläder;" hvarvid hela skolan brast i skratt.

"Skrif upp det," sade jag. "Jag tror visst, att det finnes menniskor i verlden som tänka mera på kläder än på någonting annat. De lefva för att kläda sig. Från tillförlitligt håll hörde jag för inte länge sedan talas om ett ungt fruntimmer, som dog i lungsot. Hon hade lefvat i verlden och för verlden; och det syntes som om verlden också tagit henne i full besittning. Hon trodde, att hon skulle dö på en torsdagsnatt; på torsdagen önskade hon derför, att man skulle krusa hennes hår, så att hon skulle se bra ut i sin kista. Men hon dog ej på torsdagsnatten. Hon lefde ännu på fredagen; och på fredagen bad hon, att man ej skulle taga ned hennes hår utan låta det vara som det var, tills hon slutat. Och vännerna sade, att hon såg mycket bra ut i sin kista! O, att ännu in i de sista ögonblicken hafva sitt hjerta fäst vid sådant! Men är det ingenting mer?".

"De voro något blyga att säga ut, men slutligen svarade en: "bränvin."

"Ja, skrif upp det," sade jag. "Det finnes mången som tänker mera på bränvinsbuteljen än på Guds rike. Han är färdig att offra sin hustru, sitt hem, sin moder, sin karaktär och sitt goda namn för bränvinsbuteljen. Mången ropar såsom för lifvet: "gif mig bränvin, så skall jag gifva er himmelen och alla dess herrligheter. Jag vill sälja hustru och barn. Jag vill göra dem till tiggare och fattighushjon. Jag vill förnedra och vanära dem för bränvinsbuteljen. Det är min skatt."

"O, du bränvinsbutelj! Jag dyrkar dig!" Så lyder mångens trosbekännelse, som för bränvin vänder ryggen mot himmelen och all dess herrlighet. Någon tyckte väl, när den lille gossen sade bränvin, att han gjorde ett misstag — att det icke var någon skatt; men bränvinet är visserligen för många tusen menniskor en skatt."

En annan sade: "kapplöpningshästar."

"Skrif upp det." Många sätta stort värde på sina kapplöpningshästar och ha ett riktigt behof af att på söndagen köra ut och öfva dem samt på så sätt tillbringa hvilans dag."

Sedan vi så upptecknat allt vi kunde tänka på, sade jag: "skulle vi ej nu kunna teckna upp några af de himmelska skatterna? Hvad är det väl som Herren önskar att vi skola fästa vårt hjerta och vår kärlek vid?"

"Då svarade alla: "Jesus."

"Det är bra. Honom sätta vi öfverst på listan. Nå, hvad mer?"

"Änglarna."

"Skrif upp dem. Vi skola få njuta af deras umgänge, när vi komma till himmelen. Det är verkligen en skatt der uppe. Hvad mer?"

"De vänner, som hafva dött i Kristus, hvilka insomnat i Herren."

"Skrif upp dem. Döden har nu röfvat dem från oss, men vi skola en gång få återse dem och vara tillsammans med dem. Hvad mer?"

"Kronor."

"Ja, vi skola få en krona, en ärekrona, en rättfärdighetens krona, en oförvissnelig krona. Något vidare?"

"Lifvets träd."

"Ja, vi skola hafva tillträde till det. Vi skola få gå till det trädet och plocka dess frukter, äta af dem och lefva för evigt. "Hvad mer kunnen I säga?"

"Lifvets flod."

"Skrif upp den; ty vi skola i sanning få vandra på stränderna af lifvets rena flod."

"Harpor," sade en annan, och ännu en "palmer."

"Ja," svarade jag, "skrif upp allt detta; ty af dessa skatter skola vi der få njuta."

"Renhet."

"Ja, ingenting orent skall finnas der. Vi skola bära hvita drägter och icke hafva någon fläck eller skrynka på våra kläder. Många finna här fel med våra karaktärer; men en gång skall Kristus framställa oss inför Fadren utan fläck och utan skrynka; vi skola varda fullkomliga i honom. Kunnen I hitta på något mer?"

Ett af barnen svarade: "ja, vi skola få sjunga en ny sång."

"Det är Moses' och lammets sång. Jag vet icke hvem som skrifvit den eller när den författats, men det skall blifva en herrlig sång. De sånger vi hafva här på jorden kunna på intet sätt jemföras med sångerna deruppe i den högre verlden. Veten I att skriften säger, att vår förnämsta sysselsättning i himmelen just skall vara — att sjunga? Derför borde ock menniskor sjunga härnere. Vi böra begynna att sjunga här, så att det ej blir så nytt för oss, när vi komma till himmelen. Jag beklagar den, som bekänner sig vara en kristen, men som icke har en sång i hjertat, som aldrig känner, som om han sjönge. Om vi verkligen äro Guds barn, tyckes mig som om vi skulle hafva ett ständigt behof af att sjunga derom. Och när vi komma dit, skola vi ej kunna underlåta att högljudt instämma i himmelens 'halleluja'."

Derpå frågade jag, om de kunde komma ihåg något mer. De fortforo. Jag kan ej återgifva allt, emedan det fordrades två långa spalter att skrifva upp de himmelska skatterna. Så stannade vi en stund och fäste

oss vid olikheten mellan de jordiska och de himmelska skatterna. När vi jemförde de förra med den stora skatten Kristus, syntes de helt små och obetydliga. Hvad vore väl hela denna verlden full af guld i jemförelse med Jesus Kristus? Du, som äger Kristus, skulle du vilja afstå honom för en hel verld af guld? Skulle du vilja utbyta honom mot all den ära jorden kan skänka dig under några få månader eller år? Tänk på Kristus! Tänk på de himmelska skatterna; och tänk derefter på dessa jordiska skatter, vid hvilka våra hjertan äro så fästade och för hvilka så många af oss helt och hållet lefva.

Gud välsignade på underligt sätt denna lektion vid svarta taflan. Just den unge man, som hade skrifvit upp skatterna på taflan, råkade vara en oomvänd söndagsskollärare. Han hade kommit till Kalifornien för att samla penningar; hans hjerta var fästadt vid guldet och han lefde för det i stället för att lefva för Gud. Det var hans hjertas afgud. Men Gud öfvervann honom vid den svarta taflan. Han vardt den förste omvände, som Gud gaf mig på Stilla hafvets kust; och han var den siste som tryckte min hand, när jag lemnade San Francisco. Han lärde sig inse huru tomma de jordiska skatterna och huru stora och herrliga himmelens rikedomar äro. O, att Gud öppnade edra ögon, och jag är viss att — om I allvarligt båden derom, han skulle göra det — så skullen I inse, huru tom denna verlden är i jemförelse med hvad han har i beredskap åt eder.

Många troende undra, hvarför de ej kunna fara upp liksom med vingar, hvarför de icke göra stora framsteg i sitt andliga lif, hvarför de ej växa mer i nåden. Ett skäl härtill tror jag vara, att de hafva för många jordiska skatter. Vi behöfva ej vara rika för att hafva våra hjertan fästade vid hvad vi ega.

Vi behöfva ej lefva med i verlden mera än andra menniskor för att hafva våra hjertan der. Jag tror, att den förlorade sonen hade kommit in i det fjerran landet, långt innan han satt sin fot der. När hans hjerta kommit dit, var han äfven sjelf der. På samma sätt finnes mången, som icke umgås så mycket i verlden som andra: men hans hjerta är der, och han skulle sjelf vara der, om han kunde. Gud ser till hjertat.

Hvad vi nu behöfva göra är att lyda Mästarens röst och i stället att samla skatter på jorden, samla sådana i himlen. Om vi göra det, skola vi aldrig missräkna oss; kom ihåg det.

Det är klart att "afgudadyrkare" icke skola ingå i Guds rike. Man kan göra en afgud af sina affärer, af makan vid sitt bröst, af sina barn. Vi behöfva sannerligen ej resa till hednaländer för att träffa på menniskor, hvilka göra sig skyldiga till afguderi. Vi kunna midt i vår umgängeskrets finna många, som hafva afgudar i sina hjertan. Må vi bedja, att Guds Ande måtte bannlysa dessa afgudar ur vårt inre, på det vi ej må göra oss förfallna till afgudadyrkan, utan kunna tillbedja Gud i ande och i sanning. Hvad helst som kommer mellan mig och Gud är en afgud, det gör detsamma hvad det är. Affärer äro bra på sin plats; och det är ingen fara, att jag älskar min familj för mycket, om jag blott älskar Gud mera. Men han måste hafva första platsen; har han ej det, då är en afgud upprest i hjertat.

EN EVIGHET AF SABBATSHVILA.

Det blir icke den minsta af himmelens fröjder, att alla dessa själens behofver, som så djupt kännas här nere, men aldrig fullt varda tillgodosedda, såsom behofvet efter oändlig kunskap, fullkomlig frid och evig

kärlek, der skola blifva tillfredsstälda. Lik en skön bild, som blifvit smutsad, öfversuddad med svarta streck, men derpå återstälts till sin ursprungliga skönhet, varder ock den af synden orenade menniskosjälen, när hon tvages i Jesu Kristi blod, återstäld till sin fulla skönhet. Den liflösa bilden på duken kan dock ej i något annat hänseende jemföras med den lefvande, förnuftiga själen.

Kunde vi blott se några af våra vänner, som gått före oss, skulle vi säkerligen känna oss böjda att kasta oss ned inför dem. Aposteln Johannes hade sett många sällsamma ting; dock kunde han ej, när en af de ljusa änglarna stodo framför honom för att afslöja några af himmelens hemligheter, afhålla sig från att falla ned och tillbedja honom. Han säger i sista kapitlet af Uppenbarelseboken:

"Och jag, Johannes, är den som hörde och såg detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ned att tillbedja för den ängelns fötter, som visade mig detta. Och han sade till mig: se till, att du icke gör det. Jag är din medtjenare och dina bröders, profeternas, och dem, som bevara denna bokens ord; tillbed Gud."

Bland de behof vi djupast känna på jorden är *törsten efter vetande.* Huru mycket än synden försvagat menniskans själsförmögenheter, har den icke beröfvat henne något af hennes begär efter kunskap. Men med alla sina ansträngningar, med allt hvad hon tror sig veta om astronomi, kemi, geologi och alla de öfriga vetenskaperna, är dock hennes kännedom om naturens hemligheter ännu ytterst begränsad.

Det är så oändligt mycket vi icke veta. Tusentals astronomer hafva lefvat och dött, och verldsåldrar hafva gått; men först här om dagen, skulle man kunna säga,

har det upptäckts, att planeten Mars har två månar. Törhända skall man i kommande åldrar komma under fund med, att de icke alls äro några månar. Så går det ofta med vår menskliga kunskap.

Det finnes icke en af våra universitetsprofessorer — och många af dem hafva nästan gått så långt menniskoförståndet kan nå — som ej är ifrig att lära ännu mera, att få reda på nya förhållanden, att göra nya upptäckter. Om vi vore lika förtrogna med stjernorna på firmamentet, som med vår egen jord, skulle vi ändå ej vara belåtna.

Först då, när vi blifvit Gud like, kunna vi fatta det oändliga. Äfven de ofullkomliga skymtar af Gud som vi på trons väg varseblifva öka endast vårt begär efter mera. Ty, såsom Paulus säger, 1 Kor. 13: 12: "vi se nu genom en spegel på ett dunkelt sätt, men då ansigte mot ansigte; nu känner jag endels, men då skall jag känna fullkomligt, såsom jag ock blifvit känd."

Antagom att vi ej visste någonting mer om solen än hvad vi se af dess från månen återkastade ljus. Skulle vi ej då blifva förvånade, om vi finge höra om dess ofantliga afstånd, dess bländande glans, dess lifgifvande kraft? Nu är allt hvad vi se, solen, månen, stjernorna, hafvet, blommorna, fram för allt menniskan, en enda stor spegel, i hvilken Guds fullkomlighet på ett ofullkomligt sätt återgifves.

Ett annat af våra behof är *hvila*. Vi varda trötta af att arbeta. Och på jorden finnes ingen verklig hvila. I Hebr. 4: 9 få vi veta, att "det står en sabbatshvila åter för Guds folk. Ty den som har kommit in i hans hvila, han har ock fått hvila från sina verk, såsom Gud från sina. Vinläggom oss derför att inkomma i den hvilan, på det att ingen må förfalla till samma exempel af otro."

Då vi nu alla äro i behof af "hvila," tror jag många menniskor göra ett misstag, då de tänka på församlingen såsom en hviloplats; när de derföre förena sig med en församling, hafva de ett falskt begrepp om sin ställning i densamma. De hafva kommmit in för att hvila. Vår text säger oss, att "det står en sabbatshvila åter för Guds folk," men den säger ej, att församlingen är en hviloplats. Vi skola nog få en hel evighet att hvila ut i. Men här böra vi *verka*. Och när vårt verk är slut, då skall Herren kalla oss hem för att njuta denna hvila. Det tjenar till intet att tala om "hvila" här i fiendens land. I denna verld, der Guds son blifvit korsfäst och utkastad, kunna vi icke hafva någon ro. Jag fruktar, att många menniskor äro nära att förlora hela sin nådelön, just emedan de hafva kommit in i församlingen med den föreställningen, att de nu skola få hvila, i stället för att hvar och en borde använda allt sitt inflytande för Kristi rikes uppbyggande.

I Uppb. 14: 13 läsa vi: "Och jag hörde en röst från himmelen säga: saliga äro de döde, som i Herran dö härefter. Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gerningar följa dem efter."

Döden kan beröfva oss våra penningar, vår ställning, våra käraste vänner. Men ett kan döden aldrig göra; den kan aldrig frånröfva oss det verk, vi utfört för Gud. Det skall lefva för evigt. "Deras gerningar följa dem efter." Huru mycket göra vi? Hvadhelst vi företaga utan att söka vårt eget, utan att drifvas af en låg och sjelfvisk bevekelsegrund, det kommer att lefva. Vi hafva den förmånen att få sätta i rörelse strömmar af verksamhet, som skola fortfara att flöda, länge sedan vi äro döda.

Det är hvarje menniskas företrädesrätt att lefva mera i det tillkommande än hon gör i det närvarande, så att hennes lif efter femtio eller hundra år skall verka kraftigare än det gör nu.

John Wesleys inflytande är tusen gånger större i dag än det var, under det han lefde. Ja, han lefver ännu. Han lefver i tusen — och hundratusentals andliga afkomlingars lif.

Martin Luther lefver mera sant i dag än han gjorde för tre århundraden sedan, då han väckte upp Tyskland. Då lefde han blott ett lif och det endast en kort tid. Nu lefver han i tusendens, ja millioners lif. Han lefver ännu, ehuru han i verldens ögon är död; "ty hans gerningar följa honom efter."

Johannes döparens röst ljuder än i dag genom verlden, ehuru nära nitton århundraden flytt sedan hans uppträdande. Herodes trodde, när han lät halshugga honom, att han dermed för alltid tystat hans stämma; men den höres i dag öfver hela jorden. Han lefver, ty han lefde för Gud; men han har ingått i sin hvila, och "hans gerningar följa honom."

Och om de deruppe kunna se hvad som försiggår på jorden, huru måste ej den tanken glädja dem, att de satt dessa strömmar i rörelse, att deras verk ännu fortgår och fullföljes!

Om en menniska lefver ett uselt, sjelfviskt lif, går hon sjelf ned i grafven, och hennes namn jemte allt som angår henne följer henne dit. Äfven om hon af sjelfvisk ärelystnad söker resa en minnesvård öfver sig, skall hennes namn förruttna med hennes kropp. Men om hon förgäter sig sjelf och börjar att verka för Gud, skall hennes namn lefva för evigt. Ja, res till Skottland i denna dag, så skall du finna John Knox' inflytande öfverallt bland Skottlands berg. Du skall tycka dig kän-

na den store bedjarens ande hvila öfver hans fädernesland. Hans inflytande fortfar ännu. "Salige äro de döde, som i Herren dö. De skola hvila från sitt arbete, men deras gerningar följa dem efter." Saliga hvila, som — återstår! Vi skola en gång få hvila; men vi vilja ej tala om hvila, medan vi äro här.

Om jag vill borttorka den der faderlöse gossens tårar, måste jag göra det här. Skriften säger oss ej, att vi skola få förmånen att göra någonting sådant härefter. Om jag vill hjelpa någon fallen menniska, som öfvervunnits af synden, måste jag göra det här. Skriften lär ingenstädes, att vi skola få den ärofulla förmånen att verka för Gud i den kommande verlden. Vi veta icke, om vi skola få vara Guds medarbetare i det tillkommande; men i dag är det vår företrädesrätt. I morgon kan den tagas från oss; men i dag innan solen går ned, kunna vi gå in i vingården och göra något nu, innan vi ingå i herrligheten.

Ett annat behof är *kärlek*. Himmelen är den enda plats, der alla vilkor för en lycklig kärlek kunna uppfyllas. Der är kärleken allt igenom ömsesidig. Hvar och en älskar hvar och en annan. I denna verld af ondska och synd tyckes det nästan vara omöjligt för menniskor att vara fullkomligt likstälda. När vi träffa menniskor, som äro utmärkta, sköna och goda, är det icke svårt för oss att älska dem. Så skola emellertid alla vara i himmelen. Ingen fara för svikna förtroenden der! Aldrig skola vi der bedragas af dem vi älska. När mistanke eller tvifvel väckes hos den som älskar, är lyckan sin kos. Men der skall det icke finnas någon misstanke.

Himmelen.

DESS NÅDELÖN.

Låt mig gå.

Låt mig gå till helgons länder,
Till den ort der hem de fått;
Låt mig gå till dessa stränder
Hvarest allt är skönt och godt!
Låt mig gå att der uppsamla
Ljusets strålar i min själ;
Längre jag ej här vill famla
Men i himlen landa väl!

Låt mig gå — *der* fins ej möda
Låt mig gå — *der* fins ej ve;
Glädjeströmmar fritt der flöda —
Låt mig gå — att källan se!
Låt mig gå — ty landets skönhet
Har mitt hjerta dragit dit;
Ryktet om oändlig sällhet
Har ju nått till jorden hit!

Låt mig gå! Hvi här att töfva,
Hvad har denna verld att ge?
Med sin flärd hon vill mig röfva
För att bringa evigt ve.
Låt mig gå! Jag ofta hoppats
Här att lust och glädje få;
Men när blomman hafver knoppats —
Endast sorg den bjöd mig på.

Låt mig gå — *der* är min hvila!
Till *lifsfloden* låt mig gå —
Jag är törstig — låt mig ila
Dit att evigt dricka få!
Alla frälsta sig förnöja
Der i evigheten lång —
Låt ock mig med dem upphöja
Lammets pris med helig sång.

KAPITEL VI.

DESS NÅDELÖN.

"Hvar och en skall få sin lön efter sitt arbete." 1 Kor. 3: 8.

"Jag kommer snart, och min lön med mig, för att vedergälla hvar och en efter hans gerning." Uppb. 22: 12.

Om jag förstår saken rätt, kan man vara säker på, att närhelst man finner män eller qvinnor som göra anspråk på att få lön härnere, för det att de göra rätt, så äro de odugliga att arbeta för Gud. Ty i det att de söka menniskors bifall och i detta lifvet vänta sin lön, kunna de ej annat än förråda sanningen och äro alltså obeqväma för Guds tjenst.

Sådana menniskor äro ytterst rädda att såra någons känslor. De frukta att någon skall säga något emot dem eller att de skola få sig en tidningsartikel på halsen. Men skola vi få någon belöning härefter, måste vi trampa verlden under våra fötter. Lefva vi för Gud, måste vi lida förföljelse. Mörkrets rike och ljusets rike hafva varit, äro och skola vara i strid med hvarandra, så länge satan tillåtes att regera på jorden. Så länge mörkrets rike finnes till, måste det vara en sådan kamp. Och vill du blifva aktad i Guds rike, vill du blifva aktad i himmelen och få en evig lön, måste du finna dig i att här vara föraktad.

Om du söker bifall af menniskor, kan du af Herren ej vänta ett: "väl gjordt" vid slutet af din vandring. Du kan ej vinna bådas gunst. Hvarför? Emedan denna verld står i strid med Gud. Den föreställningen, att verlden blir bättre, ju längre det lider, är falsk. Det gamla naturliga hjertat är lika mycket i fiendskap mot Gud nu, som det var, när Kain slog ihjel Abel. I och med Kain kom synden fullvuxen in i verlden, och från den stund han föddes till verlden intill nu, har menniskan varit i ständig strid med Gud. Denna verlden är icke under nåden, och vi måste bekämpa "djefvulen, verlden och vårt eget kött." Men om vi kämpa mot verlden, kan ej verlden älska oss, om vi kämpa mot köttet, kunna vi ej behaga köttet. Den gamla menniskan skall korsfästas och dödas. Och så skola vi omsider få vår nådelön, och en herrlig lön blir det.

I Lukas 16: 15 läsa vi: "Jesus sade till dem: "I ären de, som gören eder sjelfva rättfärdige inför menniskorna; men Gud känner edra hjertan, ty det som bland menniskor är högt är en styggelse inför Gud."

Vi måste gå rätt emot denna verldens ström. Om verlden icke har något att säga emot oss, kunna vi vara temligen säkra på, att Herren Jesus Kristus icke har mycket att säga för oss. Personer finnas hvilka aldrig vilja gå emot strömmen. De veta ganska väl, att det och det är orätt, och tillstå det sjelfva; men de säga aldrig ett ord emot det onda af fruktan, att det skulle göra dem misshagliga i verldens ögon. Om vi vilja få lönen, måste vi kämpa trons goda kamp. För hvar och en sådan kämpe är, såsom Paulus säger, "förvarad en rättfärdighetens krona, hvilken Herren, den rättfärdige domaren skall gifva på den dagen" (2 Tim 4: 8).

FRUKTAN FÖR DÖDEN.

Huru litet vi fatta den djupa betydelsen af det ordet *evighet!* Hela tidsloppet från verldens skapelse till dess slut skulle icke utgöra en dag i evigheten. Denna är i afseende på tiden lik den oändliga rymden som öfverallt har sin medelpunkt och ingenstädes sin yttersta gräns. I brefvet till Hebreerna (2: 14) heter det:

"Då nu barnen hafva samma kött och blod, blef ock han på samma sätt delaktig deraf, på det att han genom döden skulle tillintetgöra den som hade döden i sitt våld, det är djefvulen, och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt lif igenom af fruktan för döden måste vara trälar."

Det finnes många, som bekänna sig vara Guds barn, hvilka lefva i ständig träldom under oupphörlig fruktan för döden. Jag tror, att detta är att vanära Gud. Det är ej hans vilja, att en enda af hans barn skall ens under ett ögonblick lefva i räddhåga. Om du känner sanningen i Jesus Kristus, behöfver du ej hysa någon fruktan, någon förskräckelse. Ty döden sjelf kan endast påskynda ditt förherrligande och ditt namn är redan skrifvet i himmelen.

Dernäst kommer tanken på dem, som äro för oss kära. — Det är vår företrädesrätt att icke blott hafva våra egna namn skrifna i himmelen, utan äfven de barns, som Herren gifvit oss. Våra hjertan borde alltid vara i bön om denna sak. Löftet är icke endast till oss sjelfva, utan äfven till våra barn. Mången faders och moders hjerta nedtynges af bekymmer för de kära barnans frälsning. Om ditt eget namn är i lifvets bok, låt din nästa uppgift vara att äfven få dit de barns som Herren skänkt dig.

En moder med en stor barnskara låg för några år sedan döende i en af våra städer. Hon tynade bort i

lungsot. Till hennes dödsbädd fördes barnen fram, en och en i sender, och hon gaf dem alla sin sista helsning, sin sista välsignelse. Slutligen kom man med den lille nyfödde. Hon tog upp barnet i famnen och tryckte det till sitt bröst. Vännerna sågo, att den starka själsskakningen skulle påskynda hennes slut, hvarför de hastigt togo den lille ifrån henne. Då vände hon sig till sin make och sade: "Min käre man, jag ålägger dig att föra alla dessa barn hem med dig!" Så ålägger Gud oss såsom föräldrar att föra våra små barn med oss hem. Må vi ej blott se till, att våra egna namn, utan äfven våra barns äro skrifna i himmelen.

En framstående ordets tjenare i New York berättade en gång en historia, som lifligt slog an på mig.

En fader hade en son, som varit sjuk någon tid; men han ansåg ej gossens tillstånd synnerligen farligt, förrän han en dag kom hem till middagen och fann sin hustru gråtande. Han frågade henne om orsaken.

"En stor förändring har inträdt med vår gosse," svarade modren, "och jag fruktar att han ligger för döden. Jag önskar du ville gå in och se på honom. Och om du tror att han verkligen är döende, ville jag att du säger honom det, ty jag förmår det icke."

Fadren gick in och satte sig vid sängen. När han nu lade sin hand på gossens panna, kände han dödens kallsvett och förstod, att dess isiga hand redan fattat om lifstråden och att hans barn snart skulle tagas ifrån honom.

"Min son, vet du, att du håller på att dö?" frågade han honom.

Gossen såg upp och svarade: "Nej, gör jag det? Är det döden som jag känner smyga sig på mig?"

"Ja, min son, du håller på att dö."

"Skall jag lefva dagen ut?"

"Nej, du kan dö hvilket ögonblick som helst."

Han såg ännu en gång upp till fadren och sade: "Nåväl, jag skall ju få vara hos Jesus i qväll, skall jag inte det, pappa?"

"Jo, min gosse, du skall tillbringa denna afton hos din frälsare." Derpå vände sig den sorgsne fadren bort för att dölja sina tårar, så att gossen icke skulle behöfva se honom gråta. Men sonen såg tårarne och sade:

"Pappa, gråt icke för mig. När jag kommer till himmelen, skall jag gå rätt fram till Jesus och säga honom, att så länge jag kan minnas, har du sökt att leda mig till honom."

Jag har tre barn, och mitt hjertas innerligaste önskan är, att de måtte varda frälsta, att jag må få visshet om, att deras namn äro skrifna i lifvets bok. Jag kan tidigt bli ryckt ifrån dem; kanske måste jag lemna dem i denna vexlande verld utan en faders omvårdnad. Men jag skulle hellre önska, att de om mig, sedan jag lemnat dem till Mästaren, kunde säga hvad denne gosse sade om sin fader, eller att, om de doge före mig, de kunde taga det budskapet med sig, att jag, så länge de mindes, sökt leda dem till honom, än att en minnesvård restes öfver mig, som räckte ända upp till himmelen.

Vi borde icke betrakta döden så som vi ofta göra.

Att dö i Herranom, hur skön,
Hur herrlig, salig nådelön,
Ty evig fröjd och ostörd ro
Förvänta dem, som dö i tro.

Att dö i Herranom, o Gud!
Det händer endast Jesu brud,
Till ostörd hvila stoftet går,
Tills Lammets bröllopstimma slår.

Att saligt dö i Herranom,
Beror visst ej af tid och rum;
På Indiens fält, på Lapplands snö,
De trogna lika saligt dö.

Uppropet pågår beständigt och den ena efter den andra kallas hädan, men om våra käras namn äro inregistrerade i himmelen, om vi veta, att de äro frälsta och kommit hem, huru ljuft är ej då att tänka, det vi en gång skola mötas, att vi skola se dem i morgongryningen, sedan natten flytt sin kos!

Under det sista kriget låg en ung man på en fältsäng, och man hörde honom ropa: "Här är jag!" Någon gick till hans säng och frågade honom hvad han ville; men han svarade blott: "tyst, tyst, hör ni dem icke?" "Hvilka?" "Hör ni ej uppropet i himmelen?" Strax derpå svarade han åter: "här är jag!" och så for han den sista färden.

Om våra namn äro i lifvets bok, skola vi ock när de en gång uppropas med Samuel svara: "här är jag" och skynda att möta vår Herre. Och om våra barn tidigt kallas bort, huru ljuft är ej att tänka, det de dogo i Kristus, att den store herden tager dem upp i sina armar och bär dem vid sitt bröst, och att vi en gång skola möta dem.

PAULUS, DEN KRISTNE HJELTEN.

Sättet att komma till himmelen är att frälsas genom tro på Jesus Kristus. Vi mottaga frälsningen som en gåfva. Men vi hafva att utföra, skaffa, arbeta på (Fil. 2: 12) vår frälsning, alldeles som om vi fått en guldgrufva till skänks. Jag förvärfvar mig ingen krona genom att gå in i en församling eller betala en bänkplats i en kyrka.

Se på Paulus! Han erhöll sin krona. Men han hade mången hård kamp att utkämpa för den. På många slagfält mötte han djefvulen och öfvervann honom. Det skulle behöfvas tio tusen vanliga kristna i våra dagar för att få en enda Paulus. När jag läser den store apostelns lif, rodnar jag för det nittonde århundradets kristendom. Den är en svag krympling.

Se huru mycket hade han att genomgå! Fem gånger vardt han hudflängd. Det gamla romerska sättet att hudflänga var att taga fången och binda tillsammans handlederna samt böja ned honom i en stupande ställning, hvarpå den romerske soldaten piskade fångens blottade rygg med ett gissel af inflätade skarpa stålstycken. Detta gissel skar in i köttet och menniskor dogo understundom under sjelfva hudflängningen. Så vardt Paulus vid fem olika tillfällen hudflängd. Om vi skulle få ett enda sådant slag, hvilken låt det skulle blifva! Innan solen gått ned, skulle vi få fyratio förläggare efter oss, som skulle vilja utgifva våra lefnadsteckningar för att förtjena pengar derpå. Men Paulus säger: "fem gånger har jag fått fyratio slag, ett mindre." Det var ingenting för honom. Ställ dig vid sidan af denne hjelte.

"Paulus, du har blifvit slagen fyra gånger af dessa judar, och nu stå de i begrepp att gifva dig ytterligare trettionio slag. "Hvad ämnar du företaga dig, sedan du kommit ur denna pröfning? "Hvad tänker du göra?"

"Hvad jag ämnar göra!" ropar han. "Jag ämnar jaga emot målet, sträfva att vinna min höga kallelses segerlön. Jag är på väg att eröfra min krona." Han ville ej gå miste om sin krona. "Föreställen er ej, att några få slag skulle kunna hindra mig på min väg. Dessa lätta bedröfvelser äro ett intet."

Och så tog han emot sina trettionio slag.

Han hade så till sägandes kastat sig in på vädjobanan för att vinna Kristus och lopp emot himlen. I honom fann djefvulen sin öfverman, må uttrycket ursäktas mig. Han vek aldrig af åt något sidospår. "Om detta ena vinnlägger jag mig," säger han, "att jag ej må gå miste om min krona." Se till, att ingen tager din krona!

Tre gånger vardt han spösliten. Ställ dig åter vid hans sida.

"Nu, Paulus, har du två gånger blifvit spösliten, och man är färdig att för tredje gången tillfoga dig lidande. Hvad ämnar du göra? Tänker du fortfara att predika? Gör du verkligen det, så låt mig då gifva dig ett litet råd. Var icke alldeles så radikal som du varit, var litet mera konservativ; begagna ett finare språk och så till sägandes svep in korset i granna ord och förblommerade sentenser; säg menniskorna, att när allt kommer omkring, så äro de icke så dåliga, utan rätt goda; sök att blidka judarna och vinna deras ynnest; ställ dig in med verlden, så skall verlden få bättre tankar om dig. Tag mitt råd, var ej så ifrig, ej så rättfram, Paulus. Hvad ämnar du göra?"

"Hvad jag ämnar göra!" svarar han. "Detta enda vill jag göra. Jag vill jaga mot målet för att vinna den segerlön, som kommer af Guds kallelse i Kristus Jesus."

Så börjar spöslitningen, och hvarje slag lyfter honom närmare Gud.

Ställ dig åter vid hans sida. Man börjar stena honom. Det var på det sättet judarne gjorde sig af med dem, som ej ville predika dem till lags.

Det ser ut, som om Paulus skulle bli betald med sitt eget mynt; ty när Stefanus stenades till döds, samtyckte Paulus, då känd som Saulus, till hans död.

"Nej, nu, Paulus, börjar det blifva allt för allvarsamt. Vore det icke bättre att du toge tillbaka något af det du sagt om Jesus? Hvad ämnar du göra?"

"Om de taga mitt lif," svarar han, "vinner jag endast desto förr min krona."

Icke en tum ville han vika. Han hade något, som verlden hvarken kunde gifva eller taga; han hade evigt lif; och herrlighetens krona vinkade honom.

LÄTTA BEDRÖFVELSER.

Tre gånger led Paulus skeppsbrott; en dag och en natt tillbragte han i djupet. Se på denne väldige apostel, en hel dag och en hel natt i djupet! Der var han — skeppsbruten; och hvarför? Hade han farit ut att förvärfva sig penningar? Nej, han for från stad till stad, från ort till ort för att förkunna det glada budskapet om Jesus Kristus och, hvarhelst han fick tillfälle dertill, uppresa korsets banér. Han begaf sig till Korint och predikade der i aderton månader, men då han predikade, var det ingen af de ledande männen i det korintiska samhället, som ville stiga upp på talarestolen och sätta sig bredvid honom. Ingen menniska stod vid hans sida. När han kom till Korint, var det ingen af dess rika affärsmän, som understödde och rådde honom. Den ringa tältmakaren kommer till Korint som en fullkomlig främling; och det första han gör är att skaffa sig en plats, der han kan göra tält. Han går icke till ett hotell; hans tillgångar tillåta honom ej detta, utan han går dit, der han uti sitt anletes svett kan förtjena sig sitt bröd. Föreställen eder den store aposteln, der han först förfärdigar sitt tält och sedan går ut i ett gathörn och predikar evangelium.

När jag betraktar en sådan mans lif, huru blyges jag ej vid tanken på, hur sjuklig och dvergartad nu-

tidens kristendom är och huru många skaror af så kallade kristna aldrig tänka på att verka för Guds Son!

Och dock läsa vi, huru han i sitt andra bref till församlingen i Korint uppräknar några af de saker han egde. "Ofta," säger han, "har jag varit på resor, i faror på floder, i faror för röfvare, i faror för landsmän, i faror för hedningar, i faror i stad, i faror i ödemark, i faror på haf, i faror bland falske bröder." Detta sista måste hafva varit det allra svåraste. Och utom allt detta "omsorgen om alla församlingarna" (2 Kor. 11: 27—29). Detta är endast något af hvad han der uppräknar. Vet du, hvad som gjorde honom så utomordentligt glad? Det var hans fasta tro på skriften. Han trodde Kristi predikan på berget. Vi gifva oss ut för att tro den; vi påstå att vi tro den. Men få af oss tro den mer än till hälften. Lyssna till ett språk ur denna predikan: "Glädjens och fröjdens, ty eder lön är stor i himlarna," då I varden förföljda. Förföljelse var nu nästan det enda som Paulus egde. Det var hans kapital, och han hade länge samlat derpå; han hade lagt ihop en stor skatt af förföljelser och en stor lön väntade honom. Kristus säger: "glädjens och fröjdens, ty eder lön är stor i himlarna." Om han kunde tala om denna lön såsom "stor," då måste den i sanning vara underbar. Vi kalla många saker "stora," som torde vara mycket små i Herrens ögon, och många saker, som förefalla oss mycket små, kunna vara mycket stora. När den store mästaren, himmelens och jordens skapare, han, som frambragt allt genom sitt allmaktsord, sjelf säger oss, att lönen skall varda stor, hurudan måste den då ej vara!

Törhända sade somliga till hedningarnes apostel: "du möter alldeles för mycket motstånd, du får lida alltför mycket."

Hören hans svar: "vår bedröfvelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på öfversvinneligt sätt i öfversvinneligt mått en evig fullvigt af herrlighet" (2 Kor. 4: 17). "Vår lätta bedröfvelse," säger han. Vi skulle ha kallat den temligen hård, temligen tung, eller hur? Men han säger: "dessa lätta bedröfvelser äro ett intet; tänk på den herrlighet som väntar mig, på den kröningstid som stundar, på den nådelön som är förvarad åt mig. Jag är på vägen dit. Den rättfärdige domaren *skall gifva* mig allt detta, när hans tid kommer." Det är detta som fylde hans själ med glädje — tanken på den lön som Herren hade i beredskap åt honom.

Låt oss nu, mina vänner, ett ögonblick tänka på, hvad Paulus uträttade. Tänk hvad det vill säga att gå ut som den förste missionären bland hedningarna, för att för dessa menniskor, som voro så fulla af ondska, fiendskap och bitterhet, förkunna Jesu Kristi herrliga evangelium, och säga dem, det den der mannen, som utanför staden Jerusalems murar enligt verldens mening dog en vanlig fånges, en lifdömd missdådares död, var den utlofvade verldsfrälsaren; säga dem, det de utan tro på honom icke kunde ingå i Guds rike. Tänkom oss, hvilket väldigt berg reste sig upp emot honom. Tänkom oss allt det motstånd, alla de förföljelser som mötte honom, och tänkom sedan på de lumpna stötestenar som ligga i vår väg.

SÅNGER I FÄNGELSET.

Många verldsligt sinnade menniskor tycka emellertid att hela Pauli lif var misslyckadt. Sannolikt trodde hans fiender, då de satte honom i fängelse, att de skulle nedtysta honom. Men vet du, jag tror, att Paulus i

dag mera tackar Gud för de bojor, de slag, det motstånd och den förföljelse han fick utstå än för någonting annat som vederfors honom under hans omvexlande lif på jorden. Just det som vi minst tycka om är understundom det allra bästa för oss.

Troligtvis skulle vi nu icke äga hans herrliga bref, om han ej blifvit kastad i fängelse. Der tog han fram sin penna och skref brefven till församlingarna i Galatien, Efesus, Filippi, Kolosse, till Filemon och Timoteus. Se blott på de båda brefven till Korint! Huru mycket hafva ej dessa epistlar uträttat för verlden! Hvilken välsignelse de hafva varit för Guds församling i alla tider! Hvilket ljus hafva de ej spridt öfver många menniskors lif! Men hade icke den förföljelsen träffat honom, skulle vi måhända ej haft dessa bref.

Kanske välsignar John Bunyan Gud i dag mera för fängelsecellen i Bedford än för någonting annat som hände honom. Vi skulle sannolikt ej haft "Kristens resa," om Bunyan ej blifvit kastad i fängelse. Satan trodde, att han utfört ett stordåd, när han hade instängt Bunyan för 12½ års tid i den trånga fängelsecellen. Men till hvilken välsignelse det blef för verlden!

Fångenskapen i Rom gaf Paulus tid att skrifva sina välsignelsebringande bref. Man talar om, hur Alexander kom verlden att darra för sina härar; man talar om Cæsars, om Napoleons makt, men här är en ringa tältmakare, som utan någon här vänder upp och ned på hela verlden.

Och hvarföre?

Emedan Gud Allsmäktig var med honom.

Paulus säger på ett ställe: "Dock aktar jag ingenting af allt detta." (Apg. 20: 24.)

Man kastade honom i fängelse; men han aktade det icke. Då kan kom till Aten och Korint och predikade

der, var hans mål alltid detsamma. Han "jagade blott efter den segerlön som kommer af Guds kallelse." Om Gud ville, att han skulle gå genom fängelser för att vinna den, lät han sig nöja dermed. De satte nu honom i fängelse, men de satte in Herren der på samma gång. Paulus var så fastlänkad vid Kristus, att ingenting kunde skilja dem åt. Han ville hellre sitta i fängelse med Kristus än lefva på fri fot utan honom. Han ville tusen gånger hellre med Guds Son kastas i fängelse och lida några dagars förföljelse här, än lefva i godan ro utan honom.

Han hörde ropet: "Kom öfver till Macedonien och hjelp oss." Genast reste han ditöfver och predikade evangelium, och det första som hände honom var att han sattes i fängelse i Filippi.

Om han nu hade varit lika klenmodig som de flesta af oss, skulle han ha blifvit nedslagen och missmodig. Det skulle hafva blifvit mycken klagan. "Hvilken besynnerlig skickelse har väl ledt mig hit?" kunde han ha tänkt. "Jag trodde, att Herren kallade mig hit. Men här sitter jag nu i fängelse i en främmande stad. Huru kom jag hit? Huru skall jag väl komma härifrån? Jag har inga pengar, inga vänner, ingen advokat, ingen som kan lägga sig ut för mig — och här sitter jag."

Paulus och Silas sutto icke endast i fängelse, utan deras fötter voro äfven fastlåsta i stocken. De voro inkastade i den innersta fängelsehålan, en kall, mörk, fuktig håla. Men vid midnattstid hörde fångarna ett sällsamt ljud. De hade aldrig hört något sådant förr. De hörde sång. Jag vet ej, hvilka sånger de båda fängslade evangelisterna sjöngo; men ett vet jag, det var inga sorgesånger från grafven. Bibeln säger oss,

att det var lofsånger. Men var ej ett fängelse en bra besynnerlig plats för lofsånger?

Jag förmodar att de just hade slutat sin aftonbön och derpå sjöngo sin vanliga aftonsång. Och Gud svarade på deras böner. Det gamla fängelset skakades, kedjorna föllo af och fängelsedörrarne öppnades. Ja, jag hyser ej minsta tvifvel om, att Paulus i herrligheten af hjertat tackar Gud för att han sattes i fängelse i Filippi och för fångvaktarens omvändelse.

UPPTAGEN I HERRLIGHETEN.

Men betrakta honom nu i Rom. Nero har undertecknat hans dödsdom. Gif akt på den lille mannen. Han är liten till växten och i verldens ögon "föraktlig" (2 Kor. 10: 10); verlden hånar honom. Gå till det kejserliga palatset och tala om denne brottsling — om Paulus, så skall du få se ett hånlöje på allas läppar.

"Åh, han är en fanatisk svärmare," säga de, "han har blifvit galen." Jag önskade, att verlden vore full af sådana galningar. Ja, i sanning, hvad vi i dag behöfva är några galningar sådana som han, menniskor som ingenting frukta utom synden och ingenting älska utom Gud.

Rom hade aldrig haft en sådan eröfrare inom sina murar; Rom hade aldrig haft en få väldig man inom sina gränser. Ehuru verlden blickade föraktligt ned på honom och han kanske syntes liten och föraktlig, var han dock i himmelens ögon den väldigaste hjelte som någonsin trampat Roms gator. Sannolikt kommer heller aldrig någon, som kan förliknas med honom att trampa vår jord. Guds Son vandrade med honom, gestalten af den der fjerde mannen gick vid hans sida. (Se Dan. 3: 25.) Men gå in i det der fängelset. Der

är han; fångvaktaren kommer till honom med underrättelsen, att Nero tecknat under hans dödsdom; Paulus darrar icke, han är icke rädd.

"Är du icke ledsen, Paulus, öfver att du har varit så nitisk för Herren? Det kommer nu att kosta ditt lif. Om du nu finge lefva om igen ditt lif från början, skulle du väl ännu vilja gifva det åt Jesus af Nazaret?" Hvad tror du den gamle kämpen skulle svara på en sådan fråga?

Se huru hans öga flammar upp, då han svarar: "Om jag hade tiotusen lif, skulle jag gifva dem alla åt Kristus. Det enda jag beklagar, är, att jag ej började tidigare och tjenade honom bättre; det enda jag nu beklagar är att jag någonsin höjde min röst emot Jesus af Nazaret."

"Men man står ju i begrepp att halshugga dig."

"Nåväl, må de då taga mitt hufvud; jag frågar icke efter mitt hufvud. Herren har mitt hjerta. Han har haft det i många år; de kunna ej skilja mig från min mästare. Och när mitt hufvud afhugges, får jag skiljas hädan för att vara hos Kristus, hvilket är mycket bättre."

Man ledde ut honom. Jag vet ej, hvad tid på dagen det var; kanske var det tidigt på morgonen. Enligt traditionen fördes han en fjerdedels mil utom staden. Betrakta den lille tältmakaren, der han med fasta steg går genom Roms gator. Betrakta den der jätten, der han vandrar ut till sin afrättning. Hör honom tala; han talar om den kommande herrligheten. "Härefter," säger han, "är mig förvarad rättfärdighetens krona. Jag skall denna natt se Konungen i hans herrlighet. Jag har längtat att få vara med honom. Jag har längtat att få se honom. Detta är min kröningsdag."

Verlden ansåg honom beklagansvärd; men han behöfde ej dess medlidande. Han egde något som verlden icke hade. Inom honom brann en kärlek och ett nit, hvarom verlden ej vet någonting. O, hvilken kärlek Paulus hade till Kristus! Men en ändå större kärlek hade dock Kristus till Paulus.

Stunden är inne. När en missdådare skulle afrättas, gick det den tiden så till, att fången böjde sitt hufvud, hvarpå en romersk soldat med ett skarpt svärd afhögg det. Stunden är inne, och jag tycker mig se Paulus med fröjdefull uppsyn böja sitt saliga hufvud. Soldatens svärd faller och hans ande är fri.

Om våra ögon kunde se så, som Elisas ögon sågo, skulle vi sett honom fara upp i en eldsvagn likt Elias och genom ändlösa rymder sväfva uppåt, uppåt till Guds tron.

Betrakta honom nu, under det han stiger allt högre och högre! Uppåt, uppåt, ständigt uppåt!

Nu träder han in i de förherrligade helgonens eviga stad, Herrens återlöstas sälla boning. Den segerlön, han så länge sträfvat efter, får han nu mottaga. Se, huru portarne flyga upp — på vid gafvel! Lyssna till häroldernas rop på de himmelska murarna, hör hur det glada budskapet flyger genom de saligas leder: "han kommer! han kommer!" Och genom perleportarna sväfvar han uppför den lysande vägen fram till sjelfva Guds tron, der Kristus står och välkomnar honom med orden: "Väl gjordt, du gode och trogne tjenare; gå in i din Herres glädje."

Tänk hvad det skall vara att få höra sådant från Mästarens mun! Skall ej det blifva en tillräcklig belöning för alla lidanden, alla försakelser?

O, vänner, snart kommer ordningen till er och till mig; må vi blott vara trogna. Låtom oss se till, att vi ej gå miste om vår krona. Låtom oss rätteligen uppvakna och ikläda oss Guds hela vapenrustning; låtom oss gå modigt framåt i striden — det är en ärofull förmånsrätt att få deltaga deri, och så skola äfven vi liksom forntidens förherrligade kämpar få höra den saliga välkomsthelsningen till himmelen: "väl gjordt, du gode och trogne tjenare!"

HELPS IN CHRISTIAN WORK.

To the Work! To the Work! By D. L. Moody. Exhortations to Christians. Paper covers, 30 cents; cloth, gilt dies, 60 cents.

This new work by Mr. Moody is in the line of his most successful efforts, that of stirring Christians to active, personal, aggressive work for the Master. Mr. Moody has frequently been heard to say that it was much better to set 100 men to work than to do the work of 100 men. This little volume will, we confidently believe, be a means of inspiring not hundreds but *thousands* to more efficient effort in Christian life.

HELPS FOR ENQUIRERS.

Life, Warfare and Victory. By Maj. D. W. WHITTLE. 124 pp., cloth, neat, 60 cents; paper, 30 cents.

This book has been prepared in the midst of evangelistic work, to meet the wish often expressed to the writer—that instruction given in Bible readings to young converts might be made available for their more careful study and permanent use.—*Extract from Preface.*

The Way to God and How to Find It. By D. L. MOODY. Fifty-fifth thousand. A book for the inquirer and Christian worker. Cloth, rich black and gold stamp, 60 cents; paper, tinted covers, 30 cents.

Very earnest and powerful, abounding in apt illustrations, striking thoughts, and helpful, encouraging words. This book is written in the same plain, simple and pointed style that lends such force to his spoken words. The volume should find many readers. Those that buy it will not be disappointed.—*Baptist National.*

The way of salvation is made as clear as simple language and forcible, pertinent illustration can make it. In two features it is equal to anything that Mr. Moody has produced—in close adherence to the Word of God, and in profound earnestness—while in simplicity, directness of appeal and originality it is superior. It is a great matter to send such a work, so full of Christ, all over the churches, where it may, by the work of the Spirit, arrest the careless and move the ungodly.—*Lutheran Observer.*

The Way and the Word. By D. L. MOODY. Forty-fifth thousand. Paper, 15 cents; cloth, 25 cents.

This little work contains a very clear statement on the important subject *Regeneration*, to which is added Mr. Moody's valuable hints on Bible reading. Mr. Moody has used this book by the thousand, placing them in the hands of young converts at the close of his meetings.

Grace and Truth Under Twelve Different Aspects. By W. P. MACKAY, M. A. Forty-eighth thousand of American edition. The English edition has reached a sale of over two hundred thousand, besides being translated into German, Spanish, Swedish, Arabic, Italian, Dutch, Gaelic and Welsh. 12mo, 282 pp., paper, 35 cents; cloth, fine, 75 cents.

Mr. D. L. Moody says of this work: I know of no book in print better adapted to aid in the work of him who would be a winner of souls, or to place in the hands of the unconverted.

F. H. REVELL, CHICAGO: 148 and 150 Madison Street. NEW YORK: 148 and 150 Nassau Street.

LIBRARY OF CONGRESS
0 014 651 487 A